

Four-L

Contents

Four-L	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34

Four-L

Giới thiệu

Tui là Thụy Lâm, cái tên gắn liền với rừng trong khi tui lại yêu biển vô cùng và một điều may mắn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/four-l>

1. Chương 1

12h30...nắng gắt như muốn nổ tung cái đầu, thế mà mẹ lại bắt đi giao nốt phần hàng còn lại. Cầu nhàu nhưng không dám cãi, tui nặng nề dắt chiếc xe đạp ra khỏi nhà, ì ạch khiên thùng hàng đặt lên yên sau, rồi dùng sợi dây băng niềng chặt lại. Tui ấn mạnh bàn đạp chạy vèo đi như để tránh không ẹ nhìn thấy cái mặt nhăn nhó của mình.

Tui là Thụy Lâm, cái tên gắn liền với rừng trong khi tui lại yêu biển vô cùng và một điều may mắn là nơi tui sống lại là một vùng quê ven biển. Tui sống cùng bà ngoại, ba, mẹ và thằng em trai tên Đại Dương. Hi hi. Tui thương nhóc nhỏ không hẳn vì cái tên của nó gắn liền với biển. Theo nhận xét của gia đình và đám đông bạn bè thì tui là một con bé cục lố và...vô vị, uh thì tui vô vị thật. Con gái mà cứ y như con trai. Thiệt ra cũng có lúc tui muốn xù xuống, yếu đuối để được thằng ấy bảo vệ (thằng ấy tên Long

- bạn cùng xóm, cùng lớp, cùng tổ, chơi thân với tui từ nhỏ...) thế nhưng có lẽ vì bản chất “con trai” nên tui ít khi bị ăn hiếp. Đành chịu vậy!!! Tuy vậy, tui cũng được xem là “tiểu công chúa” của gia đình và của thằng Long nữa. Hìhì. Thằng ấy không hề xem tui là con trai.

Giao hàng hết các nhà, tui vội vã đạp xe về. Nắng vẫn gắt, tui ngao ngán...Hix...”Mệt quá á á á...”, tui hét toáng. “Đúng thật không phải con gái...”, tui thoáng nghĩ nhưng dòng suy nghĩ của tui bị đứt quãng. Trước đầu xe tui...một cảnh tượng vô cùng đáng sợ. Chiếc mô tô không biết là bao nhiêu phân khối nằm văng bên lề đường, tan nát...Giữa đường là một thằng cha nào đó...Tui cũng không chắc nhưng hình như hần không già, mà còn rất trẻ nữa là khác...nằm bất tỉnh giữa đường, trên đầu toàn máu là máu. Không chỉ trên đầu và cả chân, tay và...tùm lum hết. Đoạn đường này vắng tanh, không có ai ngoài tui và hần. Hix, tui sợ thực sự. Tay run bần bật. Không hiểu là vì sao? Có lẽ là bản năng tự nhiên của một nữ hiệp, tui buông xe chạy đến lay hần, hần vẫn bất động. Tui tái mặt, đỡ hần lên. Không còn kịp suy nghĩ nhiều, tui vác hần lên chiếc xe đạp của mình, rồi cố gắng dắt đến trước cổng trạm y tế. Tui khóc, khóc rất nhiều. Có lẽ là vì hoảng quá. Lần đầu tiên từ khi không còn là trẻ con tui khóc. Các nhân viên y tế thấy tui liền chạy ra đỡ lấy hần. Tui gọi nhờ điện thoại của trạm y tế. Bất giác tui nhận ra không phải số nhà tui. Số thằng Long...

-Alo, Ai thế ạ?

- Hix..hix..hi..x

- Thụy Lâm á? Pà khóc đấy hả? Sa..o lạ..i khóc..oc zj chứ? Chuyện gì?- Long hoảng hốt.

- Má..u..trạm..y..y..t..ế...Tối với...với tui..nhanh đi ông Long!!!!Hix..hi..x!!- Tôi lập cập

- Gì cơ, trạm y tế á? Ở yên đó, tui tới ngay. Tut..tut..tuttttttt!

Long đập máy, tui vẫn khóc mướt. “Sao lại dính vô chuyện phiền phức này? Liên quan gì mày chứ? Lâm ơi là Lâm...!” Tui tự cho rằng mình ngốc. Chưa đầy 10 phút sau Long với cả nhà tui trừ nhóc Dương đều có mặt ở trạm y tế. Cả nhà hoảng hốt khi thấy người tôi dính đầy máu. Nhất là ngoại tui.

- Mày sao vậy hả? Con nhỏ này, chuyên gia gây rối. Sao máu me đầy thế này? Sao vậy con?

- Chuyện gì vậy Lâm, con bị thương ở chỗ nào?- Ba tui xoay tui tìm kiếm

Còn mẹ thì suýt ngất nếu như thằng Long không lên tiếng sau khi đã kiểm tra từ đầu đến chân của tui.

- Lâm không bị thương gì cả. Mọi người yên tâm, từ từ để cậu ấy bình tĩnh đã.

Tui nhìn Long, tự nhiên cảm thấy bình an hơn. Tui lấy lại bình tĩnh, từ từ kể lại ọi người nghe chuyện hải hùng mà tui vừa trải qua.

- Sao mày đại quá hả con, dính vô chuyện này làm gì chứ?- Ngoại tui lại mắng

- Không lẽ để hần chết- Tui gân cổ cãi lại.

- Ba biết rồi, con gái của ba. Con là người tốt đúng không nào?- Rồi ba quay sang nói với mẹ- Không sao rồi, mình chở mẹ về đi, ở đây có tui với thằng Long.

Mẹ với ngoại ra về...Tui vẫn thút thít...

- Ba ơi!! Sao giờ?

- Không sao đâu con. Thôi đừng khóc. Không giống con tẹo nào cả. Để ba đi xem sao.

Đoạn ba đi đến phòng cấp cứu để lại tui ngồi với thằng Long

- Bà làm tui hết hồn, sợ bà có chuyện gì thì khổ cho tui...

- Sao lại khổ?...Tui sợ qua ông ơi....huhuhuhu. -Nói rồi tui thản nhiên ôm lấy cổ thằng bạn thân khóc rưng rức.

- Thôi không sao rồi, có thằng Long ở đây, đồ ai dám bắt nạt Thụy Lâm TỈ TỈ.

Long vừa nói vừa xoa xoa đầu tui. ???? Tui mà bị bắt nạt sao??? Nhưng lần đầu tiên tui được làm một đứa con gái yếu đuối thực sự nằm gọn trong vòng tay ôm của...thằng bạn thân. Tui khẽ cười...âm áp

...Một lúc sau, ba quay lại chỗ tui với Long, vẻ mặt lo lắng.

- Thằng đó mất máu nhiều, con gái ạ!!! Nó cùng nhóm máu với ba , ba cũng áu nó rồi, nhưng vẫn chưa đủ.

- Sao giờ ba? Nó có chết không hả ba?

- Con gái của ba mạnh mẽ lắm đúng không? Con không sợ đau đúng không?- Ba nhìn tui ái ngại.

- Đương nhiên ruij ba! Trước giờ con đâu có sợ đau. Nhưng sao ba lại hỏi con thế?- tui hỏi ngớ ngẩn..

- Bác nghĩ có cần thiết phải như thế không ạ? Thụy Lâm tỉ tỉ là con gái, yếu ớt lắm- Long lo lắng.

- Yếu ớt gì chứ!- Tui gạt lời Long, quay sang nhìn ba gạt đầu đồng tình ý muốn nói rằng “Ba ơi con hiểu ruij”

Thế là tui theo ba vào xét nghiệm máu. Đúng là nhóm máu của tui cũng trùng với tên ấy. Bởi vì tui là con gái rượu của ba mà. Hehehe. Vậy là tui và cả ba nữa đã cứu sống hần. Rốt cuộc thì cũng thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, hìhì, may là hần không bị chấn động gì ở cái đầu cả. Kể cũng lạ, tự nhiên tui lại phải gánh một cục nợ lạ hoắc từ trên trời rơi xuống. Vì đó là cục nợ tui mang về nên cả nhà quyết định để tui và Long ở lại với tên ấy. Haiza!!!

- Long...tui nhờ ông cái này...

Long nhìn vào mắt tui ruij làm như đã hiểu ra điều gì đó, thằng ấy lại cười, nụ cười mới quen thuộc, tinh nghịch và đáng yêu làm sao.

- Biết ruij TỈ TỈ, tui zj'a lấy ngay vào cho tỉ...hjhj

- O sao cho tui...phải nói là cho cục nợ...Tui nhăn nhó ruij cười nhạt.

- Uk bít ruij Thụy Lâm TỈ TỈ...Hjhjhj

Nói ruij thằng ấy chạy vèo, thoát cái là mất bóng. Đúng là trên đời này ngoài gia đình thì chỉ mỗi thằng Long là hiểu tui thụj.

.... Nửa giờ sau, Long lại vào, tay chìa cái giỏ có bộ quần áo đưa tui.

- Nek'!! Bà làm j' thụj làm yk!!! Keke

Tui biết rõ thằng nhãi muốn chọc mình nên lườm nó một cái.

- Sao đưa tui, ông vào giải quyết cho nó đi- Mắt tui hơi đỏ

- Bà sợ gì chứ? Thụy Lâm TỈ TỈ mà cũng sợ hả?

- Thuij không giỡn à nha! Vào thay đồ cho nó nhanh đi!!!- Tui giục..

- Uk, xong ngay ấy mà!!!

Lát sau thụj Long đã giải quyết xong, bộ quần áo bẩn của tên ấy tui lại cho vào giỏ định bụng sẽ đem về giặt giũ cho sạch để hần ta còn có cái mà thay, không để mặc đồ của thằng Long nhà tui màj. À ờ thụj thằng Long vốn là Long nhà tui mà. Hjhj. Tui lấy cái khăn, vắt nước ấm ruij nhẹ nhàng lau sạch những vết máu lẫn vết bẩn trên khuôn mặt cục nợ. Long phải về để còn đưa bé Nhiễm đi học. Tui không quên dặn Long vụ chiếc xe của cục nợ, phải đem đi sửa. Chỉ còn mình tui ở lại trạm xá với tên...cục nợ. Mà khi lau sạch sẽ khuôn mặt tên ấy thì tui mới để ý. Nhìn hần rất trẻ, chắc là bằng tuổi tui hoặc hơn vài tuổi j' đó. Vậy mà đã dám chạy xe phân khối lớn. Gan thật, còn gan hơn cả tui. Trông hần khá điển trai dù trên mặt đã

bị trầy xước tùm lum nhưng mà... tuj cảm thấy mặt hần pun' ghê lắm. Trừu ả!!! Đó có phải là cảm nhận từ giác quan thứ 6 j'j' đó của con gái mà nhỏ An bạn tuj vẫn thường nói. Tuj mà cũng có cái giác quan đó ư? Đang nghĩ~ vu vơ thì tay hần động dậy, miệng ú ớ gì đó tuj nghe không rõ. Tuj cố ghé tai mình sát vào hần để có thể nghe rõ hơn, ra là hần khát nước. Tuj toan đứng dậy đi rót nước cho hần thì bỗng nhiên hần nắm chặt tay tuj. Nóng ran mặt, tuj định quay lại thì hần một cú thì ' thấy mặt hần vẫn còn nhắm, nhưng trên đôi mắt ấy có thứ j' đang tuôn ra, chính xác là nước mắt. Miệng hần lẩm bầm:

- Đừng đi, đừng để tôi lại một mình, tôi sợ lắm!

Sợ á? Sợ j' nhỉ? Tuj chỉ đi rót nước thôi mà cũng sợ, nhát thế. Thấy hần tội tội, tuj ngồi xuống khẽ đưa bàn tay run rẩy của mình nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai hần (Không giống tuj chút nào >.

- Uk, không đi không đi nữa, tuj ở đây với..à...ừ...với ông.

Trừu' ả!! Tự nhiên tuj không còn được là chính mình nữa, cứ phải dịu dàng như cô bảo mẫu với cái người lạ hoặc đáng thương này....Hix..hi..x.

Sáng hôm sau thì cục nợ tỉnh hần nhưng về mặt vẫn còn nhột nhạt lắm, hần nhìn tuj đầy nghi vấn

- Đây là đâu vậy pé?- Hần hỏi tỉnh queo nhưng kèm chút j' đó ngao ngễ.

- Pé á? Pé nào ở đây? Vợ vẫn- Mặc dù hần vẫn mệt mỏi lắm nhưng tự nhiên tuj ghét hần chứ không còn thấy tội nghiệp nữa.

- Thì pé chứ ai vào đây nữa? Mà đây là đâu? Hỏi sao không trả lời?- Hần hỏi yếu ớt nhưng lại nham nhở vô cùng.

- Trạm xá- Tuj trả lời cụt ngùn rùi' quay mặt định bước ra khỏi phòng, bất giác hần lại nắm chặt tay tuj nhưng...không giống khi nãy nữa. Lẽ ra tuj phải quay lại thì hần một cái mới đúng, đằng này tuj lại cứng đờ. Cũng may lúc đó thằng Long mở toang cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng ấy, mặt thằng Long sầm lại

- Buông tay Thụy Lâm ra! Mày làm gì thế hả?

- Thụy Lâm á? Tên pé hay nhỉ? Thằng đó là bồ của pé hả?- Hần nhìn thằng Long nhưng vẫn giữ khư khư tay tuj.

- Uk, phải thì đã sao?- Tuj chưa kịp nói j' thì ' câu trả lời của thằng Long làm tuj đỏ mặt.

Bản tính của một thằng con trai lại trời dấy mỗi khi tuj cảm thấy mình bị ăn hiếp. Tuj phùng mang, quát lớn

- Long im ngay! Bỏ bịch j' chứ hả?- Rùi' tuj quay sang cục nợ vẫn còn đang nắm tay tuj- Còn thằng kia, mày buông ra chưa?

Thấy vẻ mặt sừng sộ của tuj, cả 2 tên con trai một đáng ghét, một đáng thương tự nhiên ỉu xiu, ngoan ngoãn làm theo lời tuj. Nhưng mà tuj vẫn chưa trút được cơn giận, lại không nỡ trút giận lên thằng bạn thân, vì nó giải vây cho tuj mà. Thế là tuj quay sang thằng người lạ mắng té tát:

- Tỉ cứu mày đấy nhé! Máu của tỉ đang chảy trong người mày đấy! Dở hơi là liệu hồn với tỉ nhé!!!

Nếu là mấy thằng trong xóm thì ' bọn chúng đã cụp đuôi bỏ chạy, vậy mà thằng cục nợ lại khoái chí cười hô hố như vừa mới phát hiện là điều gì đó hay ho lắm

- Pé Thụy Lâm Tỉ Tỉ dữ tợn thiệt!!! Khakha..

Nhìn mặt tên ấy tuj ước gì mình chưa bao giờ cứu hần, mặc cho hần chết ngoài đường thì tuj đã không phải tức anh ách như bị gở. Tuj kéo tay thằng Long ra khỏi phòng mặc cho thằng điên ấy cứ cười kiêu cà trớn

- Chắc chán thương sợ não rùi'. Kêu bác sĩ mới được.- Tuj thì thảo với Long.

2. Chương 2

.Cùng lúc tui bước ra khỏi phòng thì ba tuj cũng vừa đến. Thấy mặt tui đờ đờ sát khí, ba tuj thoáng hiểu mọi việc. Ruj' ba xua tay kêu thằng Long và tuj đi ăn sáng còn ba thì vào phòng cùng với tên cục nợ quái nhân ấy. Vậy là tuj đi cùng thằng Long xuống canteen...

- Làm gì bà nhăn quai zậy? Nhìn xấu quá!!!! – Thằng Long lên tiếng trước.

- Gì cơ? Xấu á? Kệ tui.

- Cười cái coi, nhăn quai không dễ thương đâu!

- Ai cần ông thương chứ! Xi- Tuj cười toét miệng.

2 đứa đang ngồi gặm ổ bánh sandwis thì ba tui đỡ thằng quái dị tới . Đã vậy còn cười nói vui vẻ làm như đã quen biết từ trước. Không những tuj mà thằng Long cũng cảm thấy bất ngờ.

- Ăn nhanh đi rồi còn về nữa, 2 đứa- Ba tuj giục, vẫn cứ cười. Khuôn mặt hớn hỏ.

- Còn thằng đó thì sao ba?

- Về cùng chứ sao nữa, ngốc quá! Mà nèk, sao gọi bạn là thằng này thằng nọ.- Ba tuj nghiêm giọng.- Phải gọi là bạn!!!

Ack ack, tuj ngớ người. Pạn sao?

- Không cần đâu bác, xưng hô sao cũng được mà hìh. Hấn cười và nói với ba tuj rồi quay lại nhìn tuj- Tên tuj là Long, cảm ơn Thụy Lâm nhe!!!

- Long á?- Tuj và thằng Long nhà tuj cùng trợn mắt, há hốc///

__#

- Uk, Long. Hìh

Lại cười, làm như thằng ấy nó khoái cười lắm thì phải. Hixhix sao ba tuj lại thích nó như thế, ruj' sao mà nó lại về ở nhà tuj? Nhiều câu hỏi trong đầu làm tuj phát bực. Tuj bỏ về trước, mặc cho ba và Long nhà tuj gọi ới ới. Tức quá mà...Về tới nhà, tui tắm rửa thay đồ rồi lên phòng đóng sầm cửa lại. Nằm sải trên giường tuj thấy thoải mái vô cùng, sau một ngày mệt nhọc và...tức nữa. Tuj ngủ lúc nào cũng không biết.

....Đến chiều, ba tuj lên phòng lay tuj dậy.

- Con gái, dậy đi con, chiều rồi đấy!! Ngủ từ sáng tới giờ còn gì?

Tuj đã dậy nhưng tự nhiên thấy giận ba, tuj nói lấy

- Ba đi lo cho con của ba đi!!!

- Con nào? Con của ba đang nằm đây mà!- Ba tuj ngơ ngác.

- Thì Ác Long đó, ba thương nó quá còn gì? Lại cười tươi với nó chứ.

- Sao gọi Long là Ác Long. Ra là ganh tị với Long à?- Ruj' ba nhái giọng Long nhà tuj- Chẳng chặc như Thụy Lâm tí tí mà cũng ganh tị nữa. Thôi, dậy sang lo cho Long đi kìa!

- Gì cơ? Con lo cho nó á?

- Thì con mang nó về mà?

- Nhưng sao ba cho nó về nhà mình chứ?

- À, nó có gọi về nhà rồi, nhưng chỉ có em nó ở nhà thôi, chắc tuần sau gia đình nó mới xuống đón được, nên nó xin ở nhờ nhà mình... Mà này, Long bằng tuổi con đấy, thằng bé dễ thương lắm...

Nói rồi ba tuj đi không quên quay lại nhắc tuj dậy lo cho Ác Long. Tuj thấy bực nhưng tự nhiên có cảm giác buồn lạ lùng. Ba mẹ mà bỏ tuj lại một tuần cho người lạ trong khi tuj đang bị nạn như ba mẹ thằng ấy thì tuj sẽ pun' và tuj thân lắm. Nghĩ thế nên tuj lại thấy tội nghiệp thằng Ác Long. Vậy là tuj chạy sang

phòng thằng Dương, chỗ Ác Long tạm trú. Ác Long đang ngủ. Gương mặt xanh xao, buồn xa xăm. Đôi mắt hần nhắm khít, thấy rõ hàng mi dài...Hình ảnh đã đăng “Rõ ngổ ngẩn, tự nhiên nhìn...”, nghĩ đến đó, tự nhiên mặt tuj lại đỏ ửng. Hix. Hần còn ngủ nên tuj rón rén đến bên cạnh, kéo chăn đắp cho hần. Lại một lần nữa hần nắm tay tuj và lần này cũng khác với 2 lần trước. Vài giây, tuj giật mình, rút tay lại

- Hồn với tí hả?

- Tỉ nào? Tuj méc ba Lâm đó!

- Đừng dọa tuj nhé, đồ Ác Long- Tuj câu

- Thế mà sợ- Hehe.

Cười cười, nụ cười chọc ghẹo nhưng lại thu hút vô cùng. Tuj phát bực, bỏ đi.

- Thụy Lâm, lấy cho tuj ít nước!!!- Tên ấy nói giọng ra lệnh

- Tự lấy mà uống, ra lệnh tuj hả? Nằm mơ đi!

- Tuj mệt, lấy nhanh đi!

Zậy là tuj rề rà đi rót nước cho con rồng hung ác đó. Hixhix, Sao tuj lại phải nghe lời thằng ấy nhỉ? “ Tại mình là người tốt, hần thì bị bệnh mà, với lại ba biểu sẵn sóc...”. Tuj tự an ủi bản thân như thế.

- Ne'k- Tuj chìa ly nước trước mặt Ác Long.

Không cảm ơn tuj một tiếng, hần cầm ly nước uống một hơi, hết sạch. Đưa ly lại cho tuj rồi hần lại lên giọng ra lệnh.

- Chờng nào đến giờ ăn thì lên đỡ tuj xuống nha! Giờ thì đi ra đi.

>_

<=’”>

....Giờ ăn, tuj lên phòng gọi hần. Mặc dù trong bụng vẫn ảm ức.

- Cơm nước sẵn sàng rùj đó! Xuống ăn đi! Đáng ghét!!!

Hần im lặng. Tuj nổi cáu

- Còn nằm đó nữa! Không ngồi dậy là tuj đi, bỏ đói đấy!!!

Hần vẫn im lặng, không cự quậy. Tui lo lắng đến bên giường hần. Trán hần ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt đỏ lửa. Quán tính, tự nhiên tuj đưa tay sờ trán hần. Tuj hốt hoảng, trán hần nóng hổi và đích thị là hần đang hôn mê. Tuj hốt hải xuống nhà réo ba. Cả nhà tuj vội lên chỗ hần. Ba tuj sờ trán hần rùj khoác chiếc áo ngoài, phóng xe đi ra cửa hàng thuốc tây, ngoại tuj vốn khó tính nhưng lại sốt sắn đi nấu nồi xông. Mẹ bảo tuj pha một thau nước ấm rùj mẹ lấy khăn vắt nước ấm lau khắp người tên đó. Tuj câu cổ nhóck Dương, 2 chị em đứng sang một bên nhìn chăm chăm, chờ đợi xem có ai đó sai lầm gì hay không. Tuj nhìn Ác Long, lúc này thấy hần hiền vô cùng. Cả nhà tuj ai cũng tắt bật lo cho Ác Long. Bà ngoại kêu tuj cùng trùm mềnh ngồi đỡ cho thằng Ác Long xông hơi, đành chịu vậy. Hơi nóng hừng hực, mồ hôi trên người hần toát ra ngày càng nhiều, tuj cầm khăn tay, chốc chốc lại chậm mồ thôi trên trán hần. Đầu Long tựa vào vai tuj, thỉnh thoảng mặt hần nhăn nhúm, 2 mắt nhắm lại, ép nước mắt rơi ra hòa lẫn với mồ hôi.

- Chắc là mệt lắm hả?

Tự nhiên tuj buộc miệng hỏi một câu ngổ ngẩn, cũng may là hần không nghe, và do trùm mềnh nên cả nhà tuj cũng không aj nghe. [Tuj nghĩ zậy]

Xông hơi xong, mẹ tuj lấy khăn lông lau khô mồ hôi trên người hần, ba tuj cho hần uống liều thuốc mới mua, rồi đỡ cho hần nằm xuống. Cả nhà ra ngoài và lại kêu tuj ngồi lại trông chừng hần. Trước lúc ra khỏi cửa, tự dưng nhóck Dương chạy lại chỗ tuj nhìn trao trao:

- Anh đó hôn mê, chị hỏi làm sao trả lời được?

Tui đỏ mặt, lúng túng, còn thằng tiểu quý cười tíu mắt chạy vội ra ngoài theo ba mẹ. Tui bắc ghế ngồi cạnh giường hắn. Hắn vẫn nhắm khít mắt ngủ, và tui lại nhìn thấy hàng mi dài, khuôn mặt điển trai...và buồn..xa xăm. Tui ngủ ngon lúc nào không biết...Loáng thoáng trong giấc mơ tui nhìn thấy 3 con rồng nhỏ...

Sáng hôm sau...

- Canh chừng người bệnh mà ngủ zậy đó hả?- Tiếng của Ác Long làm tui giật mình thức dậy.

Chưa kịp vui mừng thì tui lại phát bực lên vì câu hỏi ngớ ngẩn của thằng ấy

- Tui mệt chứ bộ!!!>_

Nói rui' tui quay đi, khẽ cười nhẹ nhõm. lát sau tui trở lại trên tay kèm theo thau nước, cái bàn chải mới toanh và chiếc khăn tay.

- Nèk, tự làm lấy đi, tui đi làm bữa sáng phụ mẹ. Có gì thì gọi đấy!

Hắn đưa tay đón lấy những thứ tui đưa, không nói gì. Mà tui cũng không thèm để ý hay chấp nhất cái thằng cà trớn ấy...

...Xuống bếp phụ mẹ nấu bữa sáng, tui nghe tiếng thằng Long nhà tui ngoài phòng khách. Tui mừng quýnh chạy vội ra cửa gọi thằng bạn thân ơi ới. Là thế đó, từ nhỏ tới giờ thằng Long qua nhà tui chơi mơn cả chân vậy mà cứ mỗi lần nó qua tui lại mừng quýnh quáng lên như vậy.

- Pà làm gì mà cái mặt lấm lem zậy hả?- Vừa nói, thằng Long vừa lấy trong túi ra cái khăn tay màu xanh da trời quen thuộc, nhẹ nhàng lau sạch những vết bẩn trên mặt tui. Tui thích cái cảm giác đó, thích từ nhỏ lớn. Tui thích nhìn vẻ mặt ân cần ấy của nó.

- Tui khuấy bột ẹ chiên trứng. Hìhì, Vô giúp tui dọn bữa sáng yk!!!

- Nữa hả???

Thằng Tiểu Long [từ nay gọi nó là Tiểu Long nha] nhăn mặt, nhưng đó chỉ là nghi thức thụ, có bao giờ nó không giúp tui đâu.

- Thái hoàng thái hậu, phụ vương, mẫu hậu ra ăn sáng đi ạ!!! Dương uj!! Mà không nhanh chân là chị với Long ca ca của mày xoi hết đấy nhé!!!!

Nghe tui dọa, thằng Dương tắt TV cái rụp co cẳng chạy ra bàn ăn. Mà không phải tui dọa, thực sự là như thế, nó mà ra trễ thì nhện là cái chắc. Cả nhà ngồi vào bàn, tui cầm đũa định gấp miếng trứng vào chén thì ba tui lên tiếng

- Sao không gọi Long xuống ăn cùng?

- Ack ack- Tui tròn mắt.

- Tui có để riêng phần nó rồi, chốc nữa ăn xong, con bê lên cho bạn nha Lâm.- Mẹ tui vừa nhờ, vừa ra lệnh.

- Zakkkkkkkk- Tui zạk một hơi dài rùi nhìn Tiểu Long cầu cứu.

3. Chương 3

Bữa sáng hết còn ngon miệng, ba mẹ cứ coi tui như con bé osin của thằng Ác Long vậy. Trong lúc tui phụ mẹ rửa chén thì nhóck Dương lên chỗ thằng Ác Long chơi. Tiểu Long dễ thương hơn, nó giúp tui úp chén vào sòng. Xong xuôi tui cùng Tiểu Long bê phần ăn của Ác Long lên phòng của nó. Đi chưa đến phòng thì đã nghe tiếng nhóck Dương cười giòn giã!

- Thằng ấy nó được lòng cả nhà tui ýk! Đáng ghét- Tui quay sang Long, nói ầm ức.

- Sao?! À ừ! Thế à, hj'- Thằng Tiểu Long cười nhạt nhưng mặt nó pùn pùn.

Tui mở cửa phòng thì thấy Ác Long ôm nhóck Dương cù lét. Thằng nhỏ bị cù lét, cười đỏ mặt la om sòm.

- Chị 2, tí ti ơi cứu với, cứu..cứu em với...hahah...ac...ac.

- Buông thằng nhỏ ra, lộn ruột chết nó bây giờ!!!- Tuj quát lớn đưa mâm thức ăn cho Tiểu Long cầm, rồi chạy lại, định bụng sẽ cứu thằng em, ai ngờ thằng nhỏ gạc tuj, nó cùng phe với Ác Long. Tuj vừa chạy tới thì nó dí tuj xuống giường rồi cù lét tuj.

- Haha...anh Long giúp em trả đũa chị 2, anh Long muôn năm..anh Long muôn năm....hahahha

- Hay nhỉ, chết nèk...- Tự nhiên tuj cũng giỡn, quên mất thằng Tiểu Long đang đứng ngoài cửa. Mãi đến khi nó lên tiếng, tuj mới giật mình.

- À, không giỡn nữa nha! Ăn sáng nèk- Rồi tuj quay sang Tiểu Long trách móc- Nó ăn hiếp tuj mà ông đứng nhìn.

Tuj lại thấy mặt thằng Tiểu Long buồn buồn.

- Thụy Lâm tí tí mà lại để bị ăn hiếp- Nó phán một câu, rùj quay mặt đi te một nước không thềm ngoảnh đầu lại. Tuj toan chạy theo, nhưng nhock Dương nín lại.

- Chị 2 ở lại với anh Long kia, đợi ảnh ăn xong rồi còn dọn nữa, để em theo Long Ca Ca cho.- Nhock Dương cũng nói giọng ra lệnh y hệt thằng Ác Long. Mới đó mà đã bị lây tật xấu rồi. Gần mực thì đen mà....

Nhock Dương chạy ra ngoài gọi Tiểu Long ơi ới. Tuj ở lại nhưng trong lòng không khỏi lo lắng. Hình như Tiểu Long nó giận, lâu lắm rồi nó đâu có giận tuj. Vậy mà giờ tự nhiên giận lây. Không hiểu nổi....

- Nghĩ gì zậy? Bà chằn?- Thằng Ác Long cắt ngang dòng suy nghĩ của tuj bằng giọng chộc tức.

- Cái gì? Bà chằn á?- Tuj lườm

Hắn không nói j', lẽ lười một cái, cười hô hô rồi cuối đầu ăn ngon lành...

3 ngày rồi Tiểu Long không sang nhà tuj chơi, cũng chẳng gọi tuj một cuộc điện thoại. Hix, zậy là giận thiệt rùi. Tuj bồn chồn mãi. Zậy là quyết định sang nhà Tiểu Long.

- Thật thế hả mình?

Câu hỏi đầy ngạc nhiên của mẹ dành cho ba làm tuj sững lại. Chẳng biết sao, tuj có cảm giác lo lắng đến lạ. Tuj đứng sát mép cửa, chú ý lắng nghe.

- Uhm.

- Sao anh ấy đoán mệnh thế không biết? Rồi giờ nhà bên ấy thế nào rồi hở mình?

- Tuj cũng không rõ, nhưng lo là lo cho thằng Long. Lúc nãy ở bên ấy, tuj thấy nó chỉ đứng lì một chỗ, chẳng ăn uống, mặt tái mét...

- Chuyện gì? Chuyện gì với thằng Long hả ba?- Tuj xanh mặt, gạn hỏi

- Ờ.. à chú Gia, ba Long bị tai nạn, vừa mất tối qua..

- Sao ạ? Mất...- Tuj ghen ngào, chẳng nói thêm được gì. Tuj chạy trong vô thức. Cố dùng hết sức mình mà chạy. "Bây giờ Long ra sao? Tại sao nó không nói với mình? Hix!!! Mình tệ quá, lúc nào nó cũng bên cạnh mình...vậy mà..."

....Căn nhà ngập màu tang tóc, mẹ Long đứng tựa cột nhà, mặt thất sắc như người vô hồn tay ôm chầm bé Nhiễm đáng khóc nức nở. Giữa nhà là chiếc quan tài, phía trước có đặt tấm ảnh chú Gia. Tuj bản thân nhìn Long trong chiếc khăn tang đứng cạnh quan tài. Đôi mắt đỏ...khuôn mặt tái dần. Tui đến lạy viếng rồi tiến lại gần Tiểu Long. Tuj chỉ đứng đó, không nói gì cả. 1 giờ...2 giờ trôi qua, tuj vẫn đứng đó cùng thằng Tiểu Long...và...cũng không nói tiếng nào. Bỗng nhiên thằng Tiểu Long quay lại, nắm chặt tay tuj mà chạy. Tuj không biết nó kéo mình chạy đi đâu nhưng tuj vẫn chạy theo nó. Cuối cùng thì điểm dừng đúng như tuj nghĩ. Bãi biển vắng, nơi tuj và nó vẫn hay đến, trước đây là đến để nghịch, để đùa giỡn...để cùng ngâm mình trong làn nước biển...Và hôm nay, nó lại kéo tuj đến đây...Nó ngồi phệt xuống bãi cát vàng...thôn thức

- Ba không thương tuj nữa rồi, Lâm ơi!!! Ba bỏ tuj đi, đi mà không nhìn mặt tuj một lần cuối...Có phải tại tuj hư...taj...

- Không phải.- Tuj cắt lời Tiểu Long.

Như không thể kìm nén được nữa, nó đột nhiên ôm chặt tuj, nghen ngào trào nước mắt. Nó đã cố nhin để mẹ nó không nhìn thấy, nó đã cố nhin để em gái nó cảm thấy vững lòng. Nhưng dù thế nào chăng nữa thì nó cũng chỉ mới 17 tuổi thôi, chỉ mới 17 tuổi thì làm sao nó có thể chịu đựng được cú sốc này. Tuj thấy thương Tiểu Long, thương hơn bao giờ hết. Tuj đưa tay ghì chặt nó.

- Khóc đi, khóc ra cho nhẹ lòng.

...Nặng dịu hơn, Tiểu Long tựa vào vai tuj thiếp đi hơn 1 giờ. Trên mi vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt. Nó tiều tụy trông thấy rõ. Chỉ mới một đêm thôi, cả chặn đường dài phía trước, chỉ mình nó bước. Không...còn tuj kia mà...tuj sẽ bước cùng nó, cùng nó lo ẹ nó và cả bé Nhiễm...

“ Long ơi...!!” Tuj thổn thức không thành lời.

Biển vỗ sóng, những con sóng nhẹ nhàng như lời hát ru của biển. Thấy không Long, đảo thần tiên ở tí ngoài xa ấy, ba ông đang ở đó vẫy chào ông kia. Ông phải sống thật tốt thì ba ông mới cảm thấy hạnh phúc...Ngủ ngon Long nhé!!!

....Tối...

Khi tận mắt nhìn Tiểu Long ăn xong bát cơm, tuj mới yên tâm về nhà. Tắm rửa xong, cũng đã 8 giờ rưỡi. Tuj lên sân thượng, dù mẹ 2 lần gọi tuj ăn cơm. Gió thổi vi vu, mát lạnh. Đêm nay trời nhiều sao quá. Có lẽ các vì sao đang thức dậy để đón chào một ngôi sao mới, vừa sáng lên tối hôm qua! Tuj lại miên man nghĩ về Tiểu Long...

- Làm gì ngồi thần thờ ở đây zậy? Bà chằn?- Ác Long vừa nói vừa buông gối ngồi cạnh. Tuj không trả lời, cũng không kêu ca hay gắt gỏng với hắn mà vẫn tiếp tục ngắm mắt lên bầu trời với những vì sao...

- Ăn đi còn nóng, của ngoại cho đó!- Hắn chìa cái bánh bao thơm phức cho tuj.

- Cảm ơn.- Tuj gơ tay nhận lấy cái bánh. Khi ấy Ác Long cũng bắt chước tuj ngẩng đầu nhìn các vì sao.

- Mỗi một ngôi sao sáng lên cũng đồng nghĩa một linh hồn ở chốn trần gian đã tìm lên đến thiên đàng. Đằng kia- Ác Long gơ tay chỉ ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, tuj hướng mắt theo chỉ tay của hắn.- Mẹ tuj đang ở đằng ấy, lâu rồi tuj không thăm mẹ, cũng không nói chuyện với mẹ, chắc là mẹ buồn lắm. Rồi hắn vẫy vẫy bàn tay- Mẹ ơi con nhớ mẹeeeeeeee!!!!

Tuj hơi bất ngờ, định quay qua hỏi thì hắn đã ngắt

- Mai tuj về.

- O, không phải nói hết tuần sao- Tuj thẳng thốt.

- Uhm, lẽ ra là vậy nhưng bố không về nên thẳng em xuống đón tuj.

- Vậy sao hôm trước em ông không xuống đón?

À, tại muốn ở nhà Lâm, nhà Lâm ầm cúng lắm, hôm tuj bệnh, ai nấy cũng lo. Nếu ở nhà thì...chết, hjjj.- Hắn cười, nhưng ánh mắt buồn xa xăm.

- Uhm.- Tuj chỉ còn biết uhm thụ.

- Cho Lâm nèk!!!- Tên Ác Long đưa tuj cái điện thoại Nokia E71 của hắn.- Điện thoại của tuj, đổi sim mới rùi đó. Khi tuj về, gọi cho tuj nhé, lưu số rồi đấy!!!

- Không, sao tự nhiên lấy điện thoại ông được?

- Lấy mau [lại giọng ra lệnh]. Điện thoại cũ, không xài nữa. Cho đó.

Nói rồi hắn dúm chiếc điện thoại cầm ứng cho tuj, đứng dậy xuống phòng. Tuj ngồi ngẩn ngơ. Cảm giác xáo trộn, hình ảnh nhòai lực của Tiểu Long và đôi mắt buồn xa xăm của Ác Long thoát ần, thoát hiện trong đầu tuj...Rùi tuj ngủ luôn trên sân thượng lúc nào cũng không biết....

4. Chương 4

Tuj vươn vai thức dậy thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường...Tuj bâng quơ nhớ lại chuyện tối qua...Rõ ràng là...

- Zàk cháu chào 2 bác ạ!!!

Tiếng ai đó lạ hoắc dưới nhà. Tuj cũng không để tâm lắm. Vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt, thay bộ quần áo thơm mát, tuj định sang nhà Tiểu Long với nó...Tuj đã nói là sẽ bước cùng nó còn gì. Đang lui cui dưới bếp tìm cái gì đó bỏ bụng bất chợt một bàn tay đặt lên vai tuj...giật mình tuj quay lại thủ thế (bản năng tự nhiên, hihi). Nhìn thấy tuj như vậy, tên con trai phì cười...nụ cười của hắn hiền và dễ thương.

- Lâm làm gì thủ thế ghê zậy? Long đâu phải trộm, cướp hay tên háo sắc đâu..hjhj- Tên con trai lên tiếng, cách nói chuyện nhẹ nhàng tế nhị nhưng lại làm tuj ngượng chín cả mặt...

- Ô...sao biết được chứ? Mà ông nói ông tên gì?

- Long.- Lại cười hiền.

- Long nữa hả? Sao nhiều rỗng zậy chứ?

- Hì. Thì Long với anh Bảo Long là anh em mà. Rỗng cùng một nhà đấy chứ.

- Anh em với Ác Long á? Sao khác nhiều thế....? Tuj lại hỏi ngớ ngẩn.

“ Tiểu Long, Ác Long zậy gọi tên này là gì ta? Nhìn mặt cũng hiền hay cứ gọi....hjhj....”

- Thiện Long nhé!!! – Tuj đang suy nghĩ tự nhiên thốt thành lời.

- Gì cơ? Thiện Long á? Hìhì

- Ờ...à không...không có gì. Long ra đây đón Ác Long à?

- Uhm. Anh Bảo Long về bằng xe nhà rồi, còn Long ở lại đây để còn chạy xe anh ấy về nữa. À! Thụy Lâm không phiền khi đi cùng Long một chút chứ?

- Đi đâu...?

- Long muốn dạo biển...xúu thụj.... nhaaaaaaaaa////////

- Nhưng Lâm có việc bận.

- Nữa tiếng thôi! Ok- Thiện Long nể mãi nên tuj cũng không nỡ từ chối.

Sau khi xin phép ba mẹ, tuj cùng Thiện Long ra biển...bãi biển quen thuộc mà tuj tự cho là của mình. Hìhì.

- Biển đẹp quá!!! Ở thành phố không được thoải mái như thế này!

....Thiện Long dang tay hít một hơi thật sâu. “Nghĩ cũng lạ, tuj với Thiện Long chỉ mới gặp lần đầu. Vậy mà cậu ấy làm như hiểu tuj nhiều lắm, làm như đã quen biết tuj từ trước...tự nhiên đến lạ. Mà tuj cũng lạ. Khi nói chuyện với Thiện Long tuj lại xưng tên chứ không phải cách xưng hô cộc lốc. Hè này, tuj thay đổi nhiều quá chắc là vì trước đây tuj chỉ quen một mình rỗng nhỏ. Giờ lại biết thêm anh em rỗng ở thành phố...họ làm tuj thay đổi nhiều quá”////

- Lâm đang nghĩ gì vậy?- Thiện Long cắt ngang dòng suy nghĩ của tuj.

- À...không, nghĩ vu vơ thụj.

Cảm ơn Lâm nha....!!!

- Chuyện gì?- Tuj ngạc nhiên

- À thì Lâm đã không bỏ mặc anh Bảo Long... “Ack, tuj suýt bỏ nó, tại Long không biết thụj”....với lại Lâm đã làm anh Bảo Long cười...và cười với cả Long nữa.

- Sao? Thăng ấy chẳng phải khoái cười lắm à? Cười suốt đi chứ. Mà cười đều lắm.

Tuj buộc miệng nói một câu quái gở. Tự nhiên Thiện Long nhìn tuj, mặt sầm lại, buồn hiu. Biết mình lỡ lời, tuj đánh trong lảng quay mặt chỗ khác...miệng lí nhí....

- Ô..Lâm xin lỗi...

- Ở nhà, một nụ cười đều anh ấy cũng không có....anh ấy không nói chuyện với ai trong nhà....chỉ thích phóng xe...chơi bởi ở bar tuj.

- Ồ....mà sao mấy ông chạy xe phân khối lớn không zạ? Chưa đủ tuổi mà. Bộ không sợ...

- Hì! Long chỉ chạy xe anh Bảo Long về thôi. Còn anh ấy thì phóng xe đã là cuộc sống của anh.

- Anh em một nhà mà sao khác nhau nhiều zậy?- Tuj lại tỏ ra ngớ ngẩn...

- À! Một nhà...một cha nhưng...mẹ anh Bảo Long ở thiên đàng rồi.

“ Mẹ Thiện Long, với mẹ Ác Long khác nhau sao...?”

- Nữa tiếng rồi...về thôi!!!- Thiện Long lại cắt dòng suy nghĩ của tuj.

- Ồh.

- À số của Long lưu trong điện thoại của Lâm rồi đấy.

- Gì cơ? Lâm đâu có điện thoại.

- Có mà...

Lúc này tuj mới nhớ đến chiếc Nokia E71 hồi tối qua. Nhắc mới nhớ, Ác Long về mà không chào cảm ơn tuj một tiếng. Đúng thật không ra gì mà...Ánh mắt buồn xa xăm của Ác Long lại thấp thoáng trong đầu tuj...vài giây. Thiện Long về, tuj sang nhà Tiểu Long...ở cả ngày bên ấy...

....Tối....

“ Tít tít..Thụy Lâm, you have a message...tít tít...Thụy Lâm, you have a messae...”

Âm báo tin nhắn ngồ ngộ...tuj cười tít mắt. “ Ác Long đúng là nhiều trò”. Tuj cầm cái điện thoại...mò mẫm mãi mà chẳng biết phải mở thế nào... Đành chịu. Tuj có biết sử dụng loại này đâu...Vây là tuj để đó... Lát sau...

...Chị Lâm ơi!!! Có thoại kìa....Heo không đòi ăn cơm...heo không đòi ăn cá....”

Tiếng chuông điện thoại dễ thương làm tuj bật dậy, cười khoái trá. Trên màn hình điện thoại có dòng chữ “ Ác Long is calling”.

Cái này thì tuj biết, ấn đèn xanh chứ gì...kekke

- Sao giờ mới bắt máy hả? Bà Chấn? Sao không trả lời tin nhắn....?- Đầu dây bên kia, tiếng thằng Ác Long quát lớn...điếc cả tai...

- Làm gì dữ vậy? Tuj có biết xài cái này đâu...

- Ack...điện thoại cũng không biết dùng nữa/ Tệ zậy?

- Còn nói nữa, tuj cúp à!!!- Tuj cáu...

- Thôi thôi, để tuj chỉ...

Zậy là thằng Ác Long tận tình chỉ bảo, từ cách nghe, gọi, nhắn tin đến nghe nhạc, chụp hình, ghi âm, chơi game....Cái điện thoại nhỏ xíu mà hay thật. Tuj bắt đầu cảm thấy thích nó. Nói chuyện cũng khá lâu. Vừa mới cúp máy..thì chuông điện thoại lại đổ...” Chị Lâm ơi!!! Có thoại kìa....Heo không đòi...”. Trên màn hình là.... “Thiện Long is calling” Sao lại biết tuj gọi nó là Thiện Long nhỉ? Tuj lại chỉ tay vào xấp đèn xanh trên màn hình...

- Alo

- Nãy giờ Lâm nói chuyện với anh Bảo Long hả?

- Sao biết hay zàk?
- Đơn giản thôi mà!!! Hjhj
- Đơn giản là sao?
- hjhj, không sao. Lâm ăn cơm chưa?
- Rồi....

Cuộc nói hội thoại diễn ra đến lúc tuj ngủ quên....

...Tiểu Long rời quê biển...vào thành phố. Nó quyết định rời khỏi con đường học vấn khi cả tuj và nó đang đứng trước nấc thang cuối cùng của thời phổ thông. Dì Hảo- mẹ nó như đứt từng đoạn ruột khi buộc phải cho nó nghỉ học. Tuj chẳng biết phải nói gì, vì đó là sự lựa chọn của nó. Hôm tiễn Tiểu Long lên xe, chỉ có tuj. Nó không muốn mẹ và em nó đi cùng vì nó sợ không đành lòng. Nó cố kiềm nén mọi cảm xúc, ngăn không cho nước mắt rơi ra. Còn tuj, tự nhiên trở nên yếu xìu, khóc rưng rức. Nó cho tuj số điện thoại và bảo khi nào rảnh thì gọi cho nó....

...Sau một mùa hè đầy những thay đổi, tuj trở lại với nhịp sống của mình...Một mình tuj đạp xe đi học, tự ôn bài vào những ngày thi. Buổi nào không đi học thì sang chơi với dì Hảo và bé Nhiễm, không thì ở nhà phụ mẹ giao hàng...Tối khi học bài xong thì lại phím chuyện với Three Long. Năm học 12 vất vả hơn tuj tưởng...Học ở trường, học thêm, rồi học tăng tiết nữa...vậy nên khi bắt đầu học kì 2 thì tuj cất hết mọi hình thức giải trí nghỉ ngơi. Không giúp mẹ giao hàng, thỉnh thoảng lăm mớ sang nhà dì Hảo và ít khi trả lời tin nhắn hay điện thoại của các Long. Tuj quyết tâm đầu tốt nghiệp và đầu cả đại học, để đạt được ước mơ của mình- một cô hướng dẫn viên du lịch nhạy bén, vui vẻ và tuj sẽ được đi đến tất cả các vùng biển trên đất nước mình...Càng ước mơ, tuj lại càng hăng say học tập... Và kết quả tốt nghiệp loại giỏi là một phần thưởng xứng đáng ọi cố gắng của tuj... Cả nhà tuj ai cũng mừng rơn. Còn ngoại và Nhock Dương thì cứ ậm ự, sợ tuj đi học xa sẽ nhớ khiếp...Hjhj. Tuj cũng sợ phải xa nhà lắm...

- Anh Long, a ha anh Long nèk chị 2 ơi!!!

Thằng Dương kêu ồm tỏi, tuj chạy xuống nhà thì khá bất ngờ trước sự có mặt của Ác Long ở nhà tuj...vào thời điểm này...thời điểm lẽ ra nó phải ở nhà luyện thi kia chứ.

- Không ở nhà chuẩn bị thi, ra đây làm gì?- Tuj hỏi cộc lốc
- Chị 2 lạ! Chị không đón anh Long, để em đón chứ. Anh Long há!!!

Vừa nói, thằng Dương vừa đẩy tuj sang một bên dọn đường cho Ác Long vào nhà...

- 2 bác với ngoại đâu rồi?- Ác Long nhìn quanh, rồi hỏi
- Ngoại với ba mẹ em đi ăn giò cả rồi, đi từ hôm qua, chắc lát nữa sẽ về đấy ạ.- Nhock1 Dương tranh quyền trả lời với tuj.
- Uhm, vậy à!! Mà nhock Dương của anh học hành sao rồi?
- Em học giỏi lắm đấy chứ, tổng kết được phần thưởng nhiều nhiều. Chị Lâm cũng giỏi. Đỗ tốt nghiệp loại giỏi á.
- Giỏi thế cơ à?- Ác Long giả bộ ngạc nhiên, giễu.

Rồi Ác Long với thằng Dương cứ giỡn, coi tuj như tàn hình....Đoạn Ác Long tự nhiên quay qua tuj, ánh mắt cầu khẩn...

- Xin 30 phút, ra biển! Ok
- Tự nhiên, tuj đâu có cấm- Tuj ngó lơ
- Không, Lâm phải đi cùng...

Nói rồi thằng ấy không đợi tuj gật đầu, nó nắm chặt tay tuj bằng một sức mạnh khùng khiếp lôi ra xe.

- Buông ra đau biết không?- Tuj vừa la vừa vỗ bành bạch đồ cả tay nó.
- Đi cùng thì mới buông.
- Không đi, không đi mà.- Tuj cúi

5. Chương 5

Tuj nói là không đi, vậy mà tự nhiên thằng Long cũng buông tay tuj ra, rồi một mình đi lững thững theo hướng bãi biển. Không biết tại sao tuj lại thấy mình tội lỗi vô cùng. Vào nhà lấy cái nón rồi tuj cũng chạy theo nó [rõ ngớ ngẩn mà]

- Nói không đi mà!- Ác Long hỏi gắt.
- Biển của tuj chứ bộ.- Tuj vênh cái mặt bầu bĩnh ngang ngạnh của mình lên.

Thằng Ác Long đưa tay ngắt mặt tuj một cái đau điếng rồi bỏ chạy, tuj đuổi theo muốn hụt hơi. Chạy mãi đến khi cả 2 đứa đều mệt lã ngồi bệt xuống bãi cát vàng.

- Thuj thuj, tuj thua, không chạy nữa- Long giơ hai tay đầu hàng

Tuj cũng mệt nên cuộc đuổi bắt tạm kết thúc. Ác Long ngã lưng trên bãi cát, nhắm mắt lại như ngủ... Vô tình, tuj lại nhìn thấy khuôn mặt điển trai ấy, nhìn thấy hàng mi dài...một năm trước tuj cũng đã nhìn thấy...và nó vẫn như thế [à, khuôn mặt không có sẹo, hjhj]. Tuj thở dài giương mắt nhìn ra biển...nơi có đảo thần tiên mà ba của Tiểu Long đang sống. Một năm trước, ở đây...Tiểu Long đã gục vào lòng tuj mà khóc...Tuj dang tay hít một hơi thật sâu giống như cái hành động của Thiện Long của một năm trước đây...Ôi! nhanh thật. Mới đó mà đã một năm. Lâu rồi tuj không ra đây và có lẽ nếu như Ác Long không lôi kéo thì tuj cũng đã quên mất nơi này...

- Về ở nhà tuj nha!- Ác Long nài một câu xanh rờn làm tuj đỏ mặt.
- Ack ack, khùng hả, nói gì ạ?
- Nghĩ đi đâu zậy bà chán?
- O..ai nghĩ gì đâu....- Tuj lúng túng.

Chẳng phải nói vào thành phố luyện thi sao? Khỏi thuê phòng trọ, vào nhà tuj mà ở, thiếu gì phòng... Nhà không có người lớn, chỉ có tuj với thằng Gia Long.

- 2 anh em ở riêng hả?- Tuj ngạc nhiên
- Không, có bao giờ họ ở nhà đâu...

Và tuj lại bắt gặp...đôi mắt buồn xa xăm. Cứ mỗi lần nhắc đến gia đình thì đôi mắt Ác Long lại buồn xa xăm...

- Nhưng ở nhờ thì ngại lắm, với lại ba mẹ tuj...
- Thì tuj cũng từng ở nhà Lâm còn gì? Ba mẹ Lâm để tuj nói cho...

Cuộc hội thoại kết thúc. Từ giây phút đó trở về sau thì toàn là im lặng. Cả tuj và thằng Ác Long nữa đã dành cho nhau sự yên tĩnh tuyệt đối. Đến chiều thì 2 đứa về.

... Ngoại tuj đứng chờ ở cổng, nhìn thấy tuj tuj bà ngoại hớn hờ cười. Ngoại nắm tay thằng Long dắt vào nhà, còn tuj thì chạy thẳng vào bếp phụ mẹ dọn cơm...mãi đến giờ tuj cũng không hiểu nổi, thằng Ác Long nó bỏ bùa gì cho gia đình tuj ăn phải không biết...

- Cha mày, giờ này mới ra thăm ngoại!- Ngoại tuj mắng yêu. – Mày không nhớ ngoại hả?
- Dạ đâu có ngoại con nhớ ngoại chết đi chứ...Tại...

- Mày sợ con Lâm nó đuổi à? Nó mà đuổi cháu ngoại của bà là bà phét vào mông nó mấy roi..
- Hjhjhj...thật thế nha ngoại....hjhjhj
- Thằng Ác Long cười khoái trá, còn tui thì thấy ganh tị sao sao ák.
- Mẹ đừng trách nó tội nghiệp, nó phải học còn lo thi nữa. Cũng giống như Lâm nhà mình đấy thôi mẹ ạ. – Ba tui lại bênh vực Ác Long nữa
- Cơm nước xong xuôi mẹ tui hối cả nhà vào ăn. Mẹ cũng giống ba, ngoại và nhock Dương, thương Ác Long hết sức. Biết nó tới là làm toàn những món ngon...
- Ăn uống dọn dẹp xong, tui lên phòng...phải thu xếp còn chuẩn bị vài bữa nữa thì vào thành phố luyện thi. Bất giác tui nhớ lại lời đề nghị của Ác Long ban chiều. Thì cũng nhớ vu vơ thuj chứ tui không nghĩ là sẽ ở nhà nó...
- Ba vào nha con gái!- Tiếng của ba tui.
- Dạ, ba vô đi.
- Đang sửa soạn hả con?
- Dạ.
- Ba có cái này cho con! – Ba vừa nói vừa chìa trên tay chiếc hộp xinh xinh, bên trong có cây viết tuyệt đẹp.
- Ba cho con á? Đẹp quá ba ơi!!! Con cảm ơn ba- Tui rối rít.
- À Lâm nèk!
- Dạ, ba?
- Long đề nghị....
- Sao, nó nói với ba thật à? Thằng đó nó điên rồi...
- Ba nghĩ cũng tiện đấy chứ. Ba mẹ đều thuận cả rồi, ở đó ngoài thời gian học ở trung tâm còn có thầy cô về dạy ở nhà nữa...Sẽ tốt cho con đấy, con gái...
- Hả? Vậy ý ba là....
- Sáng mai 2 mẹ con đi chợ sắm sửa đi, chiều thì lên vào thành phố với Long luôn. Khi nào rảnh thì ba sẽ vào thăm. Ngủ ngon nha con!!!
- Nói rồi ba tui đi...Vậy là ba mẹ đã ấn định sẵn, chỉ là lên thông báo tui biết thôi chứ có phải hỏi ý kiến tui đâu. Đành phải chịu thôi, chứ biết sao giờ...ai biểu tui là con...Hix
- Còn tiếp
- ...Sáng hôm sau, mẹ gọi tui dậy sớm để cùng mẹ đi chợ. Hjhjhj...Tui cười khoái trá bởi vì...khekhe, mẹ sẽ mua cho tui rất nhiều, rất nhiều đồ mới.. \$__\$_. Đang hân hoan phấn khích thì thằng Ác Long xấu xa làm tui cụt cả hứng
- Cô không cần mua gì nhiều đâu ạ! Lên trên ấy tính sau nha cô.
- Uk cũng được
- Hic, mẹ tui đồng ý ngay cái đề nghị độc ác của cái thằng quái gở ấy. Tui xụ mặt, nhún nhó, lê thê bước theo mẹ, không quên quay lại tặng cho tên đáng ghét ấy một cái lườm thật sắc.
- Đến chiều, đồ đạc mẹ tui đã soạn sẵn sàng. Quần áo, sách vở, bút thước, khăn mặt, một ít tiền... Nói chung là tất cả những thứ cần thiết...Mẹ tui lúc nào cũng chu đáo như thế.
- Mày ráng mà thi cho đậu nghe chưa con- Ngoại tui sụt sùi.
- Chị 2..thi mau mau zìa với em ghen, không aj giành ăn, em không có mau lớn ầu.

- Vào tới trong ấy nhớ gọi điện thoại về ẹ nghe không? Kẹo sữa mẹ để ở ngăn kéo ngoài cùng với chai dầu với thuốc ho, thuốc cảm. Còn nữa, ở trong ấy lạ lắm đi đâu là phải hỏi Long, không được đi lung tung, lạc thì khổ...à còn...

- Thôi mình, con nó lớn rồi, tự lo ình được mà- Ba tuj ngăn không ẹ khóc, vậy mà tuj thấy mắt ba đỏ hoe.- Con gái ba phải ráng mà học, thủng thỉnh thời gian ba với mẹ tranh thủ vào trong ấy thăm con. Thôi, đi đi để tối...

Ba vừa nói, vừa phát tay bảo thằng Ác Long chạy xe. Tuj nhoẻn miệng cười, vẫy tay chào cả nhà để ọi người an tâm nhưng khi chiếc xe rồ máy chạy đi thì nước mắt tuj trào ra. Tuj khóc nức nở như một đứa trẻ. Hix, tuj phải xa nhà sao? Thật khó mà tưởng tượng rồi tuj phải sống thế nào. Càng ngày tuj khóc càng lớn...khóc như chưa từng được khóc...

- Trời đất ơi!!! Khóc hoài, người ta nhìn vào tưởng tuj bắt cóc Lâm đó.

Mặc cho thằng Ác Long cầu nài, tuj vẫn cứ khóc...khóc thật lớn thật lớn... Mãi đến khi mệt lả thì tuj tự nín...nín hẳn. Tuj bắt đầu nhìn xung quanh, đã có sự thay đổi...

- Vào tới thành phố rồi đó...- Ác Long lên tiếng

Tuj nhìn xung quanh, mấy cái cột đèn cao tit, đèn đường ban đêm sáng rực cả con đường. Phố xá đông nghịt người và xe cộ, những tòa nhà cao vợi. Ở chỗ tuj ở thì nhà của tuj đã được xem là lớn, vậy mà...nhà ở đây lớn gấp 3,4 lần. Tuj nhìn xung quanh...đâu đâu cũng lạ.

- Đẹp quá!!- Tuj suýt xoa khen.

- Chẳng có gì thú vị, tuj thích chỗ Lâm ở hơn- Thằng Ác Long gạt lời tuj, nhưng lần này tuj không cáu vì hấn nói đúng. Tuj vẫn thích quê tuj với biển, với những bãi cát vàng... Ở đó có ngoại, có ba mẹ, có nhóck Dương, dì Hảo và bé Nhiễm nữa...Đang miên man nghĩ về gia đình thì Ác Long thắng xe lại trước một tòa lâu đài [ngớ ngẩn]. Đó là một ngôi biệt thự to đùng và sang trọng. Ác Long bóp kèn xe liên hồi. Một người đàn bà nhìn cũng chặc tuổi ngoại tuj chạy ra mở cửa. Ác Long chạy qua cổng rồi dừng xe lại.

- Sao còn ngồi đó bà chị? Xuống xe mau!!!- Ác Long giục.

6. Chương 6

Tự nhiên tuj ịu xịu, ngoan ngoãn bước xuống xe, đứng xết nét ở một góc. Nhìn vẻ nhút nhát của tuj, Ác Long phì cười. Hấn cầm cái balô bự chẳng của tuj rồi nắm lấy tay tuj kéo vào nhà...

- Nhà ông mất điện rồi hả?- Tuj đưa ra câu hỏi khi thấy nhà của Ác Long tối thui.

- Tuj biết đâu.

Khi Ác Long vừa đẩy cửa vào nhà, thì bùm...bùm...đèn sáng, keo bắn khắp người tuj.

- Chào mừng thành viên mới của gia đình ta...hjhj- Ra là Thiện Long, tuj cười tí mắt khi nhìn thấy cậu ấy.

- Ai bảo làm mấy trò ngớ ngẩn này hả?- Ác Long quát như tát nước vào mặt Thiện Long.

Nhìn hấn dữ quá, khác xa lúc ở nhà tuj

- Ó...em...- Thiện Long lúng túng.

- Làm gì la cậu ấy dữ vậy? Tuj thích như vậy lắm, rất ầm cúng, đồ hung dữ- Tuj lại giả giọng nữ hiệp.

- Cậu á? Lâm gọi nó là cậu á...! Ừ tuj là vậy đó. Đồ con gái...phiên phức

Tự nhiên mắt tuj đỏ hoe, tuj muốn chạy ngay về với ba tui. Rõ ràng tuj mới vừa bị mắng vào mặt còn gì. "Tiểu Long ơi..."

- Thì ra kêu tuj vào đây ở là để trả thù hả? Tuj cóc cần ở đây nữa...

Tuj vừa khóc vừa cầm cổ chạy ra đường, tuj muốn về nhà mình. Chỉ mới đến nhà hấn ở nhờ là bị chửi, ở lâu nữa sẽ như thế nào chứ...Tuj cứ chạy, cứ chạy mà không biết mình đã chạy đi đâu... Đến khi hụt hơi thì tuj dừng chân, quay đầu lại, không còn nhìn thấy căn biệt thự...nhìn xung quanh...lạ hoắc. Tuj hoang mang, lo sợ...Không biết mình đang ở đâu. Không biết làm thế nào để trở về nhà...Mồ hôi của tuj nhễ nhãi. Tuj đi thất thủ khắp các con đường. Nỗi kinh hoàng đè nặng lên người tuj...

- Cô em đi đâu khuya zậy??? Lại đây đi với anh nè...Hehe

- Lại đây với anh, em đi đâu...con cái nhà ai mà xinh thế...

- Bỏ nhà đi bụi hả em?

Ba tên côn đồ vây bủa lấy tuj, trật chân, tuj ngã phịch xuống đất nhắm nghiền mắt lại. Thoáng nghĩ lần này thì chết chắc. Bỗng nhiên tuj nghe thấy tiếng đánh nhau...Mở toang mắt ra, tuj nhìn thấy một thanh niên, mặc chiếc áo khoác màu đen đang đánh nhau với 3 tên con đồ. Lát sau thì 3 tên ấy chạy mất biệt...

- Cảm ơn anh- Tuj thỏ thẻ

- Bà không sao hả Thụy Lâm?

Bà- Thụy Lâm, trời ơi, giọng nói này...Đúng rồi...Đúng thật là Tiểu Long.

- Đúng là ông rồi, Tiểu Lo..ong...Hix...hi.x, may mà gặp ông...nếu không- Tuj thần nhiên câu cổ thẳng bạn thân khóc ngon lành như ngày trước

- Thụy nín đi nào....Có thẳng Long ở đây thì đồ ai dám bắt nạt Thụy Lâm Tỉ Tỉ.

Đúng rồi, tuj đang bị bắt nạt dữ lắm. Thằng Ác Long bắt nạt, 3 tên côn đồ bắt nạt. Hix..hix

- Mà nè sao bà lại ở đây một mình thế hả?

- Tuj...

- Thụy, khoan hãy nói, về chỗ tuj đi...rồi tính tiếp.

Zậy là tuj đi cùng thẳng Tiểu Long về chỗ nó đang ở, một khu nhà trọ nhỏ. Ăn xong gói mì, tuj kể lại cho Tiểu Long nghe mọi việc. Kể trong sự tức tưởi. Thằng Tiểu Long cũng kể tuj nghe nó đã làm gì trong suốt một năm qua...Lâu lắm rồi tuj mới được nói chuyện với Long, lâu lắm rồi tuj mới được ngồi cùng nó. Cảm giác thật an toàn...Tuj ngủ trên chiếc giường của Tiểu Long, ngủ ngon lành sau những giờ phút mệt mỏi...trên chiếc giường vẫn còn đó cái mùi mồ hôi của người xứ biển, mặn mòi và...mạnh mẽ làm sao

...Đêm đầu tiên ở thành phố.....

Sáng...

“Chị Lâm ơi...có thoại kìa...heo không đòi ăn cơm...”, tiếng chuông điện thoại làm tuj giật mình thức dậy. “Ác Long is calling”, Tuj tắt máy cái rụp....nhưngack...ack...351 cuộc gọi nhờ, tin nhắn đầy cả hộp thư đến...

“Thụy Lâm đang ở đâu zậy? Zề đây mau”

“Lâm ơi, Lâm đang ở đâu, bị lạc rồi đúng không, Long và anh Bảo Long lo lắng lắm”

“Bà chần kìa, bắt máy đi chứ”

“Tuj xin lỗi, Lâm ơi đang ở đâu zậy? Nói tuj biết đi...tuj đến đón ngay”

- Chắc họ lo lắng lắm đó!

- Mặc kệ, ai biểu máng tuj...Mà họ chẳng có lo tuj đâu. Thằng Ác Long muốn trả thù tuj thôi...//

Nói rồi tuj khóa máy, trùm mền đánh tiếp một giấc.

- Tuj đi làm nha! Đồ ăn sáng tuj để trên bàn...

Tuj giờ tay ra dấu ok...và ngủ tiếp....

Dậy mau, dậy mau đi!!!

Thằng Ác Long xốc tuj dậy rồi ôm tuj vào lòng. Hắn siết mạnh làm tuj đau điếng. Tuj cố dùng sức đẩy hắn ra mà không được

- Buông ra coi! Buông ra!!! Đau biết không?

- Cả đêm qua sao không nghe máy? Tuj đã đi khắp thành phố cả đêm qua đấy.

- Ai cần

Tuj ngheh cái mặt bầu bĩnh của mình. Nhưng chợt bắt gặp khuôn mặt tái nhợt, vòng mắt thâm quầng của Ác Long.

- Aj bảo mắng tuj!- Tuj dịu giọng.

- Xin lỗi rồi mà! Thuj về nha!

- Về đâu? Về để bị chửi nữa hả?

- Không có, cam đoan đấy! Thôi về!

- Nhưng tuj chưa nói với....với...

- Thằng ấy nó điện cho tuj á!

Vậy là chính Tiểu Long đã gọi cho Ác Long, sao lại như vậy? Tuj ngó người ra. Rửa mặt xong tuj leo lên xe về cùng với Ác Long. Hắn chưa về vội mà tấp vào cái nhà hàng đẹp ời là đẹp...để cho tuj ăn sáng...Xong lại chở tuj sang siêu thị rồi tự ý mua tùm lum đồ...cho tuj. Cái thằng điên ấy, bỏ ra một khoảng tiền lớn...mua thật nhiều đồ, từ quần áo, phụ kiện, sách vở cho đến những món đồ linh tinh khác....tất cả đều cho tuj. Hix, nhìn cái cách hắn xài tiền mà tuj tiếc hùi hụi. Mua đồ xong, hắn lại chở tuj đi vòng quanh thành phố, chỉ cái này cái nọ...không hề để ý tuj chán thế nào. Tuj chỉ muốn về thôi, về chui vào giường để mà đánh một giấc...hix...

Sau một chuyến ngao du nhàm chán, cuối cùng tuj cũng được zia nhà...mặc dù không phải là nhà của tuj nhưng ít ra nó cũng đỡ hơn là phải đi vòng vòng thành phố. Không thể nào tưởng tượng nổi, căn phòng của tuj...nó rộng như cái nhà, lại được trang trí đẹp và dễ thương y như phòng của một nàng công chúa...Tuy tính tình tuj con trai lăm, nhưng nhìn thấy cách bày biện căn phòng tuj thích vô cùng. Trong phòng có nhiều ời là nhiều thú nhồi bông. Lớn có, nhỏ có, vừa vừa cũng có. Nói chung là đủ cỡ. Còn một điều vô cùng đặc biệt và cũng là điều khiến tuj bất ngờ nhất đó là....có hình của tuj to đùng treo trên tường. Trời đất quỷ thần ời!!! Sao lại có cái này không biết???

—

. Nhưng thấy cũng zẽ sươg...hjhjh. Tuj thích thú nằm trên chiếc giường trải ga màu trắng tinh khôi êm ái...Tuj thích lắm, thật sự rất thích. Không biết ai đã trang trí phòng ỳnh? Không biết ai treo tấm ảnh này lên...Chắc là Ác Long...mà không Thiện Long mới có mắt thẩm mĩ thế chứ...Hjhj...

- Cô Lâm ời!- Tiếng của người đàn bà

- Dạ- Tuj lật đật chạy ra mở cửa phòng.

- Cô Lâm tắm rửa xong, xuống ăn cơm, 2 cậu đang chờ.

- Bà ời, bà đừng kêu con là cô...bà cứ gọi con là Lâm nha bà. Ở nhà con có bà ngoại à, bà nội con mất rồi, bà cho phép con gọi bà là nội nha!!!

- Trời đất, không không cô ời!!! Tuj sao dám...

- Bà ời, ở đây con không quen ai hết, con cũng nhớ nhà nữa...Bà cho con gọi là bà nội nha!!! Nha bà- Tuj cố này

- Zậy cũng được. Cô thiệt zẽ thương mà gần gũi nữa.

- Kia nội lại gọi gọi con là cô rồi- Tuj phụng phịu như cái cách nhõng nhẽo với ngoại.

- À..ờ...cháu của nội...tắm rửa mau lên, 2 cậu chờ

Bà nội cười hiền từ...rồigiục tuj đi tắm. Tuj ngoan ngoãn nghe lời. Tắm rửa xong tuj xuống phòng ăn. Cái nhà to đùng, tuj đi mỗi cả chân, mà có khi đi nhầm các phòng nữa...Khổ thân thiệt. Bà nội dọn cơm xong thì lại đi xuống bếp.

- Nội!!! Sao nội không ăn cùng tuj con.- Tuj hỏi...mà hình như câu hỏi của tuj làm mọi người bất ngờ. Bằng chứng là cả 2 Long và nội đều trở mặt nhìn tuj.

- Không không....bà ăn ở đây quen rồi- Ngoại gạt lời tuj rồi vội vàng vào bếp.

Thấy tuj chạy theo cổ này nỉ nên Ác Long mời nội cùng ăn. Tuj nhanh nhẹn, chạy vào bếp lấy thêm cái chén đôi đũa.

- Nội ăn cái này đi nội, đồ ăn nội nấu ngon ngoan quá..nội khéo tay y như ngoại với mẹ của con zậy..

- Sao gọi bà 8 là nội?- Ác Long trở mặt hỏi tuj.

- Tuj thích...há nội há.

- À..ờ...- Nội tuj lúng túng xen chút sợ sệt nữa...

Hình như trong nhà ai cũng sợ Ác Long hết á. Mà công nhận hấn đáng sợ thiệt. Xong bữa cơm, thoe thói quen tuj đứng dậy dọn dẹp.

- Để bà tám dọn đi!!!- Ác Long giọng ra lệnh.

- Không! Sao bắt nội tuj dọn.- Tuj cãi

- Vì bà ấy là người giúp việc.

- Thì tuj cũng có phải là chủ đâu, tuj là cháu của nội, ở nhờ nhà ông. Tuj cũng là người giúp việc.

- Còn cãi nữa.- Ác Long nổi nóng, sừng sộ với tuj

7. Chương 7

- Thôi anh Long, anh quên đêm qua...à?- Thiện Long can lại.

- Hôm qua cam đoan rồi mà lại...đồ ngang như cua- Tuj phùng mang chóng cự quyết liệt.

Zậy là Ác Long bỏ lên phòng không thèm cãi với tuj nữa...Tuj phụ nội dọn dẹp, rửa chén.

- Sao con cứ cãi cậu Bảo Long hoài zậy?- Nội tuj hỏi

- Tại con không ưa thằng ấy. Độc tài, hung dữ.

- Cậu ấy tội nghiệp lắm. Coi vậy chứ cậu ấy tốt bụng và zẽ thương nữa.

- Sao ạ? Thì cũng có khi....nhưng mà...

Tự nhiên tuj không biết nói gì nữa...Im lặng cùng nội rửa hết chén. Đầu óc tuj cứ hoa lên...thật không hiểu nổi những người nhà giàu...Sao mà phức tạp đến thế? Cứ đơn giản như tuj với Tiểu Long thì hay biết mấy. Tuj lên lầu...Tự nhiên tuj sững lại trước phòng của Ác Long. KHÔNG hiểu sao tự nhiên tuj lại đứng đó...nghĩ ngợi một hồi lâu...rồi tuj gõ cửa.

- Ai đó- Ác Long lên tiếng

Tuj giật mình, luống cuống rồi co cẳng chạy về phòng. Thằng Ác Long ra mở cửa mà cũng không biết nó có nhìn thấy tuj hay không nữa. Diên thật!!! >.<. sao=" tuj=" lại=" có=" cái=" trò=" ngờ=" ngăn=" ấy=" không=" biết...hixhix...tuj=" lên=" giường,=" trùm=" kín=" đầu=" cổ=" che=" giấu=" sự=" ngưng=" ngừng=" xấu=" hổ=" của=" mình...rồi=" chiếm=" vào=" giắc=" ngủ...nhẹ=" nhàng...=">

....Sáng...

Tuj dậy tạt sớm, vì hôm nay là buổi học đầu tiên ở trung tâm. Tuj muốn chuẩn bị thật chu đáo và thơm tạt. Sửa soạn đầu vào đây, tuj xuống nhà bếp, thấy nội đang lay hoay làm buổi sáng...Tuj chợt nảy ra một ý nghĩ...

- Nội ơi!!! Nội đi chợ đi, để con làm bữa sáng cho.- Tuj vừa cười vừa nói.

- Có được không đó, thôi để nội làm xong rồi đi chợ cũng được.

- Được mà, con làm được mà.....

Tuj vừa nói vừa đẩy nội ra khỏi gian bếp. Nội lưỡng lự một chút rồi cũng chiều tuj. Nội đi chợ, chỉ còn mình tuj dưới bếp. Tuj quyết định làm một bữa sáng thật ngon để cảm ơn 2 Long và cũng coi như là lời xin lỗi dành cho Ác Long.

Bữa sáng hoàn tất...trông cũng khá hấp dẫn. Vừa lúc đó Thiện Long cũng chạy bộ về tới nhà. Tuj giục Thiện Long vào tắm rửa rồi ra ăn sáng. Thiện Long khá bất ngờ về tài nấu nướng của tuj. Cứ thấy cái cách cậu ấy nhìn tuj rồi quay sang nhìn bàn thức ăn cũng đủ hiểu. Tuj rón rén lên phòng Ác Long, cứ thập thò mãi ngoài cửa. Không biết phải kêu như thế nào. Nhiều lần định gõ cửa nhưng lại thấy ngại. Chợt cửa phòng Ác Long mở toang...tuj giật mình lúng túng...

- Ồ..à...xuống ăn sáng...!!?!?

Nói rồi tuj co cẳng chạy xuống nhà...toát mồ hôi hột. Ác Long xuống phòng ăn, nhìn thấy vẻ sượng sùng của tuj, hần cười khoái trá...Cũng không biết là tại tuj nấu ăn ngon, hay tại vì nụ cười của thằng Ác Long mà bữa sáng trở nên ngon miệng hơn..

- Bà Chằn nấu ăn được đấy?

- ?!?!?!?

- Đúng rồi, Lâm nấu ăn ngon tuyệt anh Long há!...- Thiện Long cướp lời

Cứ tưởng rằng Thiện Long sẽ bị Ác Long làm ột trận, ai ngờ hần lại nhoẻn miệng cười còn gấp một miếng trứng to cho Thiện Long bảo “Ăn cho ngon vào”. Đúng là những tên nhà giàu thất thường, không thể nào hiểu nổi. Dùng xong bữa sáng, Thiện Long phụ tuj dọn dẹp, đợi tuj rửa hết chén đĩa thì cả 3 đến trung tâm.

Thiện Long chạy chiếc novo màu trắng còn Ác Long thì vẫn đi chiếc mô tô phân khối lớn màu đen đeo thêm tuj. Thằng ấy cũng lạ lùng, nhất quyết không để tuj đi cùng Thiện Long.

...Trung tâm luyện thi lớn nhất thành phố. Cuối cùng tuj cũng đặt chân đến đây. Vì đi cùng 2Long nên tự nhiên tuj trở thành tâm điểm chú ý khi mới vừa bước vào lớp. Ác Long nắm tay kéo tuj theo hần rồi đẩy tuj ngồi vào chiếc ghế cạnh hần. Tuj không biết xoay sở thế nào, chỉ biết mặc cho hần đưa đẩy. Thiện Long ngồi cạnh một cô bạn thật xinh xắn, ăn mặc thì sang trọng ngồi ở bàn sau tuj. Tuj quay lại gật đầu chào, bày tỏ thiện chí của mình thì được đáp lại bằng một cái nhìn đầy gai. Không chỉ cô bạn gái xinh đẹp ấy nhìn tuj như vậy mà hầu như tất cả các bạn nữ trong lớp đều dành cho tuj cái nhìn ấy...à ngoại trừ cô bạn dễ thương tên Lan ngồi bàn trên. Có lẽ đó là người bạn duy nhất của tuj trong lớp.

....Chỉ dành 3 phút để quan sát và suy nghĩ vớ vẩn về lớp học. Ngay khi cô giáo bước vào lớp, tuj lập tức chần chừ lại ngay, tập trung cao độ...Quả thật là trung tâm lớn có khác, giáo viên dạy vừa lưu loát lại vừa dễ hiểu. Tuj cảm thấy hứng thú với buổi học vô cùng. Giờ giải lao, 2 Long ra khỏi lớp, chỉ còn tuj như loài cỏ dại tro bụi giữa một vườn hồng đầy gai. Nhưng cũng may là trong khu vườn gai góc ấy ít ra còn có một nhánh lan dịu dàng dễ thương. Lan quay xuống nhìn tuj, nở nụ cười tỏa nắng...

- Bạn tên Lâm hả?

- Ủ, tuj tên Lâm, bạn là Lan đúng không?

Lan gật đầu, nháy mắt tỏ ý bảo câu nói của tuj hoàn toàn chính xác. Trong cô bạn dễ thương đến lạ. Lan đưa tay gạt khuôn mặt bầu bĩnh của tuj.

- Lâm dễ thương quá. Bạn của hotboy, kunboy có khác há?

- Gì cơ? Hotboy, kunboy là cái gì?- Tuj hỏi ngớ ngẩn.

- Ack ack...là 2 người nổi tiếng đi cùng Lâm đó. Vừa nói, Lan vừa chỉ tay vào chỗ ngồi của Ác Long- 2 cậu ấy là điểm sáng từ hồi trung học đến tận bây giờ đấy.

“ Những tên quái gở tuj ở cùng là điểm sáng, là siêu sao à? Thì ra quái gở một chút sẽ được nổi tiếng”

- Nghĩ gì zậy?- Ác Long vừa hỏi, vừa đặt lon coca trên bàn đánh “cộp”, vừa cắt đứt dòng suy nghĩ của tuj, vừa khiến Lan quay lên.

- Bộ quái gở như ông là được làm người nổi tiếng hả?- Tuj lại ngớ ngẩn.

Chẳng hiểu sao hôm nay tuj lại ngớ ngẩn đến thế không biết. Thiện Long lo sợ nhìn Ác Long, còn tuj thì vẫn nhìn hần bằng ánh mắt tò mò...

- Thôi đi Lâm, đừng hỏi nữa...- Thiện Long ngập ngừng.

- Ủ phải quái gở như tuj và cả Lâm nữa! Hehe, chẳng phải Lâm cũng đang nổi tiếng còn gì?

Nụ cười của Ác Long làm Thiện Long thở phào nhẹ nhõm. Khoan đã...thằng ấy nói tuj đang nổi tiếng cơ đấy, mà hình như là như vậy. Đúng là có không ít người [chủ yếu là nữ] ở các lớp kế bên đang đứng ngoài cửa gián ánh nhìn tò mò về phía tuj còn gì....Tuj khui lon nước, cắm ống hút, cuối đầu mà uống....trong lòng vẫn còn nhiều điều không sao hiểu nổi...

.Buổi học đầu tiên trôi qua...khá nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần nhệch nhõ. Tạm biệt Lan, tuj leo lên xe để Ác Long chở về.

- Buổi học đầu thấy sao?

- Ờ...thì thầy cô dạy rất hay...nhưng mà...

- Nhưng sao?

- À..ờ...không sao hết...

- Ac.

...Cuộc hội thoại tới đó là kết thúc. Tuj ngồi trên xe, suy nghĩ miên man....

- Ấy chết.- tuj thảng thốt

- Gì vậy?

- Từ hôm vào đây tới giờ tuj chưa gọi về nhà...hix...chết tuj rồi!!!!

- Làm gì mà chết..?

- Thì bị mắng té tát à xem...

Vừa nói tuj vừa mở máy, bấm ngay sdt nhà...

- Alô, dạ cháu là Dương, cho hỏi ai đầu dây thế ạ?- Tiếng nhock Dương lạnh lạnh ở đầu dây bên kia.

- Dương đó hả? 2 nèk...

- Chị 2 hở? Ba mẹ ơi, chị 2 gọi về nèk, 2 khỏe huk 2, ở trong đó zuj huk?

- Ờ...2 khỏe, mày học hành sao rồi? Mày mà lo đi chơi là chị về phét mấy roi vào mông đó nha!

- 2 cũng lo học nha...không là em phét mấy roi đó...hihih. 2 ơi! Em nhớ 2 quá à....

- Ủ, 2 cũng nh..ớ mày, nhớ ngoại...nhớ ...hix...nhớ ba mẹ nữa...hix...- Nói tới đó nước‘ mắt tuj tự nhiên tuôn dòng...

- Alô Lâm hả con? Mẹ nè? Con sao rồi? Ngủ ngon không con? Ăn có đủ bữa không? Có ai ăn hiếp không????- mẹ tuj hỏi dồn dập...

- Con...hix...con ổn mẹ ơi. Ba, mẹ và ngoại vẫn khỏe chứ ạ? Con nhớ cả nhà lắm...hix

- Lâm đó hả, mày nghe tiếng ngoại không? Ngoại nèk Lâm ơi!!! Mày có ở trong đó không?
 - Dạ...con nghe ngoại ơi...Ngoại khỏe không ngoại?
 - Thằng cha mày...Tù binh, mãi tới bây giờ mày mới gọi về. Mày không chờ bà già này chết luôn rồi hả gọi về hở?
 - Không có ngoại ơi!!! Con xin lỗi....Ngoại đừng giận con nghe ngoại....
 - Mồ tổ cha mày...thương không hết nữa là...Học nhanh zìa ngoại chỉ làm bánh nghe chưa?
 - Zàk...
 - Con của ba ráng học nha...rồi rảnh ba mẹ vào thăm con....thôi dập máy đi...Tốn tiền lắm đó...
 - Vâng ạ...hix...hix...huhuhuuh.
- Tuj khóc như mưa bắt sau khi gọi về nhà....Tuj nhớ nhà quá...Tuj ước gì mình được nhìn thấy ngoại, thấy ba mẹ, nhock Dương....Hix. Về tới nhà...tuj chạy thẳng lên phòng, dúi mặt vào gối mà khóc nức nở...
- “ Chì Lâm ơi...có thoại kìa....Heo không đòi ăn cơm...”
- Tiểu Long is calling.
- Hix...Tuj nghe nèk!!!
 - Bà khóc h0? Thằng nhà giàu lại ăn hiếp bà nữa hả?- Tiểu Long cứng giọng.
 - Không phải....
 - Chứ sao bà khóc?
 - Tuj mới gọi về nhà, tuj nhớ nhà quá ông ơi....hix...nhớ ngoại, nhớ ba mẹ, nhớ thằng Dương nữa..hix.
 - Zậy à? Thuị nín đi! Chiều nay có học gì không?
 - Không có. Tối mai mới bắt đầu học phụ đạo ở nhà....Mà chì zàk?
 - Tuj sang đón bà đi chơi nha! Chiều nay tuj rảnh.
 -Uk, cũng được....
- Tuj vào nhà tắm, rửa mặt, thay bộ quần áo,... đeo cặp táp vào...rồi sang phòng Ác Long gõ cửa...Cánh cửa mở toan, thấy tuj sửa soạn tươm tất...
- Đi đâu zậy?- Ác Long hỏi gắt.
 - Tuj ra ngoài một chốc.
 - Đợi tuj thay đồ.
 - Không cần đâu, tuj đi với bạn.
 - Bạn nào? Ở đây làm gì có bạn? Đợi tuj....
 - Đã nói không cần mà, tuj đi với Tiểu Long/.
 - Tiểu Long? ...Không, đợi tuj đưa đi.

8. Chương 8

- Sao ngộ quá zậy? Tuj đi với bạn tuj cũng không cho là sao? Đừng có quản lí tuj zậy chứ. Một ông quá à. Đồ độc tài.

Nói rồi tuj bỏ đi luôn, không cần sự đồng ý của thằng ấy nữa. Tiểu Long đứng chờ tuj ở ngoài cổng. Thấy cái mặt như bánh bao chiều của tuj là thằng bạn thân đủ hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tiểu Long đạp xe đèo tuj phía sau chạy vòng quanh thành phố...Lâu lắm rồi mới có cảm giác thoải mái thế này, gió chiều mát dịu. Tuj áp má vào tấm lưng Tiểu Long...cảm giác thật dễ chịu...Trên cơ thể rắn rỏi của Tiểu Long vẫn còn đó cái hương mặn mòi xứ biển...Cái mà tuj nhớ da diết...

- Đừng ngủ gật đấy nhé!! Thụy lâm Tỉ?- Tiểu Long trêu.

Chẳng là trước đây, mỗi lần thằng Tiểu Long đèo tuj phía sau, cứ áp má vào lưng nó một chốc là tuj lại ngủ gật...

- Trêu tỉ hả? Tỉ đánh chết nhé...

- Thụy Thụy đừng đánh đau...tuj dẫn bà đi ăn kem bù trừ nha!

- Được thôi, tuj ăn cháy túi ông luôn....hjhjh

Rồi tuj cười vang sáng khoái...Tuj vẫn thích ngồi phía sau chiếc xe đạp của Tiểu Long để đi vòng vòng chứ không hề hứng thú gì với tiếng động cơ của chiếc xe phân khối lớn...màu đen.

- 2 ly chocolate, một ly nhiều sữa.

- Hehehe, còn nhớ hả?

- Uhm, ăn cho nhiều vào, để rồi cười cho nhiều vào nha!!!

Thằng Tiểu Long nói tuj mới nhớ, từ lúc Ác Long xuất hiện, nụ cười của tuj hiếm hoi dần...thay vào đó là nước mắt...cũng không biết tuj đã khóc bao nhiêu lần rồi nữa... Nhìn dòng xe tấp nập qua lại, tuj thấy ngọt ngào vô cùng...nó không bình yên như biển quê tuj. Mà từ lúc tuj vào thành phố tới giờ, hình như chưa bao giờ tuj nhìn thấy ba của 2 Long...Mà sao tuj cứ mãi nghĩ về cái nhà đó không biết...ừ không hiểu vì sao mà tuj lại bị trơ trọi ở trung tâm luyện thi...vì tuj quê mùa hơn sao? Hay là vì....

- Bà không ăn là tuj ăn hết kem đó nha!

Mãi lo suy nghĩ, người ta đem kem ra từ lúc nào tuj cũng không hay. Nghe thằng Tiểu Long dọa, tuj vội bưng li kem lên tay ngay. Hành động trẻ con ấy làm cho Tiểu Long một phen cười đau bụng. Nhiều lúc tuj cũng ngây ngô thiệt..hjhj. Nhưng mà, tuj quen rồi cái kiểu tranh ăn với thằng Dương lúc còn ở nhà.

- À, ông Long nèk! Sao ông biết số điện thoại Ác Long mà gọi cho nó vậy?

- Thì điện thoại bà đó. Tuj đã lưu số điện thoại lúc bà trùm mệnh phủ đầu.

- Ông này xấu xa...sợ tuj ăn nhờ ở đậu hả gì mà gọi cho cái thằng đó đến đón...

- Bà này...nếu tuj mà không gọi cho nó, bảo đảm nó sẽ ra tận nhà nhà bà mà tìm đó...

- Ac ac, sao ông biết?

- Thì tại...hì..thuy chuyện người lớn, bà không cần biết đâu.

Thằng Tiểu Long cười hiền rồi lại cắm đầu vào ly kem mà ăn...nhưng trông nó buồn buồn. Ừ mà cũng có khi thằng Tiểu Long nói đúng...ai không biết...chứ diên như thằng Ác Long thì chuyện gì mà chẳng dám làm...cũng may có Tiểu Long..."

- Hjhjhj, Long nhà ta number one...

Lại nữa, dòng suy nghĩ lại phát ra ở cửa miệng, cái thói quen không sao sửa chữa được....Tuj cuối đầu cười sượng sùng....

...Ăn kem xong, Tiểu Long lại đèo tuj về nhà. Buổi đi chơi đầy thú vị...thật vui...Nhưng..hix, thằng Ác Long đứng đợi ở cổng. Tiểu Long vừa thắng xe lại, thì thằng Ác Long đã xông tới...lôi tay tuj, kéo vào nhà...Không để tuj chào cảm tạ thằng Tiểu Long một tiếng. Ngay lập tức, Tiểu Long giữ lấy cánh tay còn lại của tuj...siết chặt. Rùng Tiểu Long và Ác Long...lườm nhau bằng những cái nhìn đầy thách thức...

- Mày buông ra chưa hả?- Thằng Ác Long lớn tiếng, mắt nó ngầu đỏ.

- Mày có quyền gì hả? Buông tay Thụy Lâm ra, mày làm cô ấy đau đó biết không hả?
- Sao chứ? Mày là ai mà dám lên giọng với tao...
- Tao không là cái gì to lớn cả...Nhưng tao sẽ mãi là cái bóng phía sau Thụy Lâm...và một thằng như mày thì mãi mãi chẳng có cái tư cách đó...
- 2 người có thôi không hả?- Lại một lần nữa tuj cảm thấy mình bị ấn hiếp, tuj phùng mang tự vệ, rồi dùng hết sức lực của mình để vùng khỏi sự siết chặt của thằng con trai- 2 người coi tuj là cái quái quỷ gì vậy hả?- Nói rồi tuj bỏ vào nhà, để mặc 2 thằng nó muốn làm gì thì làm. Nhưng khi bước qua khỏi cổng, tự nhiên trong bụng tuj bất an. Không biết 2 thằng ấy có đánh nhau không nữa. May mà Thiện Long xuất hiện, tuj mừng quýnh ra ám hiệu bảo thằng Thiện Long lôi Ác Long vào nhà. Mãi đến khi tận mắt trông thấy Tiểu Long chạy xe đi và thằng thằng Ác Long đi cùng Thiện Long lên phòng tuj mới an tâm. Tuj nép một góc, đứng nhìn theo thằng Tiểu Long cho đến khi khuất bóng hẳn thì mới lững thững về phòng.

....Lúc đi ngang phòng Ác Long....

- Anh thích Thụy Lâm rồi đúng không anh 2?
- Đừng gọi tao anh 2, nghe ghê lắm!
- Cho dù thế nào, trong thâm tâm em, anh mãi là anh 2....Mà có thật là anh thích Thụy lâm không?
- Chuyện của tao, mày đừng quan tâm.
- Em...
- Ra ngoài....mau...

Tuj lật lật chạy về phòng...trái tim loạn nhịp, tâm trạng rối bời....Thiện Long nói ngớ ngẩn gì chứ? Thằng Ác Long mà thích tuj á! Đời nào lại thế. Thằng ấy nó không ghét tuj là may, đời nào lại thích...Thuj thuj, không suy nghĩ nữa...tuj vỗ vỗ cái mặt cho tỉnh táo. Tắm rửa xong, tuj ngồi vào bàn học, lật lại giáo trình Anh Văn ban sáng, tuj không sao tập trung được....chữ nghĩa cứ nhảy múa tung tăng trong đầu tuj. Nào là chuyện Tiểu Long với Ác Long cãi nhau ban chiều, rồi chuyện Thiện Long nói....vâng vâng và vâng vâng....Dấu chấm hết cho dòng suy nghĩ ấy là lúc tuj chìm sâu vào giấc ngủ êm đềm....

....Đồng hồ báo thức reo...tuj giật mình thức giấc. Đứng dậy khắp khiêng uể oải...Đó là kết quả của giấc ngủ không đúng tư thế tối qua...Rửa mặt thay đồ xong, tuj vào bếp, chuẩn bị bữa sáng giúp nội. Thức ăn bày ra bàn xong, tuj ngồi đợi 2 Long xuống ăn. Thật lòng thì tự nhiên tuj không dám lên phòng gọi Ác Long. Thiện Long tập thể dục về, rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn. Thấy tuj chưa ăn, Thiện Long giục:

- Lâm ăn đi, anh Bảo Long đi có việc rồi, hôm nay Long chở Lâm đến trung tâm
- Hắn đi đâu mà sớm zậy?
- Long cũng không biết nữa- Thiện Long nhún vai rồi ăn tiếp ổ bánh mì.

Tuj cũng ăn qua loa cho có bữa, trong lúc tuj dọn dẹp thì Thiện Long lên phòng sửa soạn. Hôm nay Ác Long nghỉ học, lại ra ngoài từ sớm, không biết là đi đâu. Ngồi trên chiếc xe novo mau trắng của Thiện Long, tuj không ngừng đặt ra ình vô số câu hỏi cho tới khi đến trung tâm. Tuj vào lớp, ngồi đúng vị trí hôm qua, nhưng bên cạnh là một chiếc ghế trống:

- Hôm nay Bảo Long không đi học hả Lâm?- Lan quay xuống, nháy mắt.
- Ủ. Chắc là vậy.
- Lát về đi thư viện với Lan ha!
- Sao...đi thư viện hả?

Tuj vừa hỏi Lan, vừa quay xuống Thiện Long dò ý.

- Lâm cứ đi cho biết đi, khi nào muốn về thì gọi cho Long, Lâm không thạo đường, đừng đi lung tung đấy nhé, có việc gì là Long toi mạng với anh Bảo Long á. À mà nhớ về sớm, tối có tiết học ở nhà nữa đó- Thiện Long cười tít mắt.

Tuj cười nhạt, rồi quay sang gật đầu với Lan. Thầy giáo vào lớp, bọn chúng tuj cũng không tán chuyện nữa. Tuj lật giáo trình, chăm chú nghe giảng. Buổi học kết thúc, Long về, tuj đi cùng Lan đến thư viện của thành phố...Thư viện lớn và đẹp...Chúng tuj chọn một góc vắng người mà ngồi. Lan đi vòng quanh tìm sách còn tuj thì ngồi mân mê quyển Thi nhân Việt Nam. Quyển sách lật trước mặt nhưng tâm hồn tuj thì treo ngược cành cây.

- Lâm ở cùng nhà với Bảo Long hả?
- Ủ. Tuj ở nhờ nhà hắn.
- Hai người có là họ hàng không?
- Không có. Là người dưng 100%.
- Người dưng á? Người dưng mà lại ở cùng nhà nhỉ?- Lan ngạc nhiên
- Ủ, chuyện dài lắm, có dịp tuj kể Lan nghe.
- Ủ. Mà Lâm thi khối D nhưng là chuyên ngành nào?
- Tuj thi du lịch, còn Lan?
- À, Tuj thích quản lí nhà hàng khách sạn...hjhjh..sau này mình hợp tác được á....

...

Ngồi ở thư viện mãi đến 3h chiều, tuj mới sực nhớ là tối có buổi học phụ đạo nên gọi cho Thiện Long. Lúc tuj và Lan đứng ở cổng thư viện chờ Thiện Long đến đón thì cô bạn xinh đẹp tên Mỹ ngồi cạnh Thiện Long ở trung tâm đi cùng 2 người nữa tiến lại gần tuj và Lan.

- Mày là con nào? Ở đâu chui lên đây vậy hả?- Nhỏ Mỹ chua ngoa.
 - Mỹ, sao nói Lâm vậy- Lan bênh vực tuj.
 - Câm mồm, mày có quyền gì mà lên tiếng ở đây hả?
 - Mấy người muốn gì?- Tuj cứng giọng.
 - Giỏi, tao muốn dạy cho con nhỏ không biết trời đất là gì như mày một bài học. Cho thừa cái thói giành giật bạn trai của người khác.
- Vừa nói nhỏ Mỹ vừa xông tới, tát vào mặt tuj cái “bốp” đau điếng làm tuj ngã lẳng dúi lê đường vậy mà tuj không khóc dù chỉ một giọt nước mắt cũng không. Lan cũng bị tuj liên lụy, vừa lúc đó..

- Làm gì vậy hả?

Tiếng của Tiểu Long và...của Ác Long nữa cùng lúc vang lên từ 2 hướng khác nhau. Ác Long buông chiếc xe ngã trên đường, chạy vội đến đỡ tuj dậy trước Tiểu Long một bước. Thấy vậy Tiểu Long đến bên đỡ Lan. Ác Long xoa nhẹ lên khuôn mặt bầu bĩnh còn in rõ dấu tay của tuj...rồi quay sang lườm nhỏ Mỹ bằng đôi mắt đỏ ngầu...Ác Long đỡ tuj đứng dậy. Rồi tiến lại gần nhỏ Mỹ:

- Tôi cho cô một giây để làm những điều mà tôi đang nghĩ. Nếu không...hậu quả tự cô gánh lấy.

Nhỏ Mỹ cùng 2 nhỏ đi cùng, run lên bần bật, chạy đến trước mặt tuj, quỳ xuống xin tha...Tuj không nói gì bỏ lại chỗ Lan, Lan sợ tái cả mặt.

- Tuj không cần các người xin lỗi. Đi mà xin lỗi Lan kia.

Tuj vừa dứt lời thì 3 nhỏ ấy đã rói rít xin lỗi Lan. Xong xuôi Ác Long chở tuj còn Tiểu Long thì chở Lan, bọn tuj tập vào một quán cà phê cốt là để cho tuj và nhỏ Lan tĩnh hồn.

- Có sao không Lan?- Tuj hỏi
- Không...không sao hết! Lâm có sao hong?
- Tuj không sao.

Tiểu Long và Ác Long không nói gì, chỉ im lặng...nhìn tuj. Cả 2 đều nhìn tuj bằng đôi mắt xót xa đau lòng. Cái mặt tuj tấy đỏ, rất rát..."Hix, đau lắm chứ bộ"

9. Chương 9

Tuj nhờ Tiểu Long đưa nhỏ Lan về còn tuj thì lên xe về cùng Ác Long.

- Xin lỗi nha...- Ác Long thì thầm
- Chuyện gì?- Tuj ngạc nhiên.
- Từ nay tuj sẽ không để Lâm đi học một mình nữa.
- À, không sao đâu.
- Có đau lắm không?
- Ừ thì khi nãy đau lắm, nhưng bây giờ thì hết rồi. Mà nèk, nhỏ My là bạn gái của ông hả?
- Uhm, nhưng chia tay 1 năm rồi....

Đúng như lời nhỏ My nói, nó với Ác Long từng là một cặp...Có một cơn gió lạ thoảng qua trái tim tuj, lạnh buốt...Về nhà, tuj lên phòng tắm rửa thay đồ...rồi ngồi vào bàn học, lật quyển giáo trình ra xem lại.

- Tuj vào được không?- Là tiếng của Ác Long.
- Vào đi!

Ác Long vào phòng cầm theo cái laptop nhỏ xíu xinh xinh trông thích lắm. Hắn bắc ghế ngồi cạnh tuj rồi mở cái máy tính lên. Xong xuôi hắn gọi điện thoại cho ai đó...

- Lâm nhắm mắt lại yk.
- Chi zàk?
- Thì cứ làm như tuj nói đi!

Không hiểu sao tuj lại ngoan ngoãn làm theo lời thằng Ác Long, nhắm khít mắt lại.

- Chị Lâm, mở mắt ra đi, mở mắt ra mau đi....

Tiếng của nhóck Dương...đúng là tiếng của nhóck Dương rồi, tuj bàng hoàng mở mắt. Trời ạ, trên màn hình máy tính có ba, mẹ, ngoại và nhóck Dương nữa. Tuj quay qua nhìn hỏi Ác Long thì hắn đã ra ngoài từ khi nào rồi. Tuj hứng khởi nói chuyện với gia đình mới biết được, sáng nay Ác Long đã ra ngoài ấy, tặng cho cả nhà tuj một chiếc máy tính y như vậy rồi chỉ mọi người cách sử dụng để giúp tuj được gặp người nhà mỗi ngày. Nói chuyện được một lúc thì tới giờ học phụ đạo, tuj tạm biệt cả nhà rồi chạy xuống phòng khách. Cô giáo gia sư đã đến, tuj ngồi cùng cô để chờ 2 Long.

15 phút sau thì Thiện Long và Ác Long xuống tới. Buổi học bắt đầu. Tuj đã khoan sườn những điểm chưa hiểu lúc học ở trung tâm rồi nhờ cô giảng lại. Nhờ vậy mà tuj tiếp thu bài rất nhanh. Đang tập trung tự nhiên tuj khựng lại...hixhix, thằng Ác Long ngủ gật...còn tựa đầu vào vai tuj mới ghê chứ...Tuj đưa tay định đẩy hắn dậy thì Thiện Long ra hiệu bảo tuj ngồi yên. Thiện Long quay sang nói gì đó với cô giáo gia sư, cô xếp tập vở rồi đứng dậy ra về. Thiện Long ghi một mảnh giấy nhỏ đưa tuj.

"Anh Bảo Long thức dậy từ sớm để ra ngoài ấy, chỉ vì muốn giúp Lâm được gặp người nhà mỗi ngày á! Để anh ấy ngủ xíu yk, chắc là anh mệt lắm"

Chỉ mấy dòng chữ đó thôi đã làm tuj phải ngồi trên salon, biến thành cái giá đỡ để thằng Ác Long ngon giấc. Nhưng thật ra thì tuj cũng không cảm thấy phiền, nó mệt mỏi như thế thì cũng là vì tuj kia mà. Tuj ngồi yên không dám động dậy, rồi theo cái thói quen, tuj lại nhìn nó...nhìn đôi mắt buồn với hàng mi dài và....Tuj ngủ luôn hồi nào không biết..[hìhìhì, tuj là một đứa dễ ngủ vô cùng. Có thể ngủ ở bất cứ lúc nào, nơi nào....hehhe]

.Kể từ vụ án hôm đó, tuj không bao giờ thoát khỏi tầm ngắm của thằng Ác Long. Ngoại trừ việc đi cùng với Tiểu Long thì những buổi ra ngoài khác đều có sự góp mặt của 2Long.

...Giờ giải lao....

- Lâm nèk, cho Lan hỏi xúu nha!!!
- Uhm, có gì Lan hỏi yk
- Đạo này Lâm có gặp...à...gặp Long không?
- Long nào? Bảo Long hay Gia Long?
- À không. Là...là Phi Long á.

Ac ac, Phi Long, chẳng phải là Tiểu Long nhà tuj sao? Sao Lan lại hỏi thăm nó nhỉ?

- Ờ, cũng có, mà có gì không Lan?
- Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là...à...chỉ là...
- Chỉ là gì?- Ác Long cắt lời Lan.
- Không...không có gì...hjhjhj

Lan trả lời vắn tắt rồi quay vội lên trên. Tuj cũng không để ý lắm. Cũng sắp tới kỳ thi rồi nên tuj tập trung tinh thần cho cuộc hành trình tiến vào ngưỡng cửa đại học. Tuj cũng không dành nhiều thời gian cho Tiểu Long.

....Thời gian chớp nhoáng, mới đó mà sắp kết thúc một tháng ôn luyện, chỉ còn tuần này nữa là thi. Bà ngoại bệnh nên ba mẹ không vào với tuj được. Hix, còn nhớ hôm trước nói chuyện với ngoại qua wc, nhìn ngoại yếu lắm...vậy mà ngoại vẫn khích lệ tuj, bảo tuj phải thi đậu cho bằng được....Thương ngoại, thương cả nhà nên tuj đặt quyết tâm rất cao inh...

- Ra ngoài thư giãn xúu yk...- Là Ác Long
- Thôi, tuj ở nhà học bài.- Tuj trả lời cụt ngùn mà không thèm nhìn mặt Ác Long.
- Nghĩ ngơi chút đi, có cả Phi Long và nhỏ Lan nữa. – Vừa nói, Ác Long vừa gấp quyển giáo trình của tuj lại, kéo tuj đứng dậy.
- Được...được rồi, chờ tuj xúu.
- Nhanh lên nha!!!!

Tuj thay đồ rồi đeo cặp táp xuống nhà. Thiện Long và cả Ác Long nữa đang dắt xe đợi tuj...nhưng điều lạ lùng ở đây đó là không phải chiếc novo màu trắng hay chiếc moto màu đen mà là 2 chiếc xe đạp ASAMA cũng là một trắng một đen. Tuj hơi bất ngờ, nhưng thích thú vô cùng...Tuj ngồi ở yên sau xe Ác Long...cảm giác thật lạ, hoàn toàn khác cái cảm giác ngồi trên chiếc monto phân khối lớn.

- Sao hôm nay....
- Tại Lâm thích tuj đi xe đạp mà- Thằng Ác Long trả lời mà không đợi tuj hỏi hết.
- Uhm- Tuj mỉm cười, lòng phấn khích.
- Phi Long với Lan chờ tuj mình ở đâu vậy anh 2?
- Ngả tư á!!!

Trời ạ! Hôm nay có chuyện gì vậy? Thiện Long vừa kêu Ác Long là anh 2 mà thằng ấy không hề phản ứng, đi xe đạp vàhẹn nhau cùng đi chơi với Tiểu Long. Tuj đưa tay ngắt mặt mình một cái đau điếng....

- Không phải mơ – Suy nghĩ lại phát thành tiếng.
- Mơ gì- Cả 2 Long lên tiếng
- À, à không...không...- Tuj gãi đầu bối rối.

Tiểu Long và Lâm đứng chờ tụi tụi ở ngã tư...và một điều lạ nữa...đó là...Lan đi cùng xe với Tiểu Long. Có nhiều điều lạ lùng mà tụi chưa biết...à không mới biết. Không lẽ, Tiểu Long với Lan. Tụi chợt nhớ tới câu hỏi lần trước của Lan về ...Phi Long.

- Đợi lâu chưa- Là Ác long

- Cũng không lâu lắm- Và người trả lời là Tiểu Long.

2 người này thân nhau từ bao giờ vậy không biết.

- Lên đường thôi nào!!!!!!!!!!!!

Lời phát động của Thiện Long bắt đầu hành trình của bọn chúng tôi. Tụi tở ra hào hứng khi được biết cả bọn đi chơi ở Đầm Sen. Hjhj. Đây là lần thứ 2 tụi được đi Đầm Sen. Lần đầu tiên là hồi tụi 5 tuổi. Xe đạp dừng ở cổng chào, tụi với Lan đứng đợi 3 Long đi gửi xe và mua vé vào cổng. Cầm vé trên tay, Ác Long chạy vội đến nắm tay tụi kéo đi. Nhìn thẳng ấy cười phấn khích.

- Lâm muốn chơi gì?- Ác Long hỏi tụi.

- Gì cũng thích...Càng cảm giác mạnh càng thích.

- Hay mình đi thuyền thiên nga đi....- Lan đề nghị

- Hả- Cả bọn chúng tụi phản ứng mạnh.

Nhưng mà đành chiều cô bé yếu đuối nhất chứ, đi thuyền thiên nga xong thì đi tàu siêu tốc theo đề nghị của tụi, rồi đi lâu đài kinh dị theo đề nghị của Ác Long...Tụi sợ phát khiếp trong cái lâu đài đó. Ăn trưa xong thì chúng tôi chia nhau ra đi. Thiện Long có hẹn bạn. Tụi đi cùng với Ác Long và Tiểu Long đi cùng nhỏ Lan

- Họ đẹp đôi Lâm hén- Ác Long thì thầm

- Gì cơ?

- Thì Phi Long với Lan á

- Sao?

- Họ thành đôi rồi, đẹp đôi chứ.

- Hả? Ờ...à...ừ

Tiểu Long đã kết đôi với Lan rồi sao? Đúng như tụi nghĩ. Một cảm giác buồn lạ lùng...nhưng không phải như cái lần nhỏ Mỹ nói nó với Ác Long là một cặp. Sao lại buồn vậy ta? Lẽ ra nên vui cho họ mới đúng chứ...Thiệt là...Đang suy nghĩ vẩn vơ thì Ác Long nắm tay tụi đi mua vé chơi vượt thác...Tụi và nó, 2 đứa chơi toàn cảm giác mạnh. Hjhjh. Hôm nay Ác Long dễ thương quá. Cười thật nhiều và trông hiền ghê gớm. Hjhjhj.

....Chơi cả ngày, cuối cùng thì cũng phải về. Từ hồi vào thành phố đến giờ thì hôm nay là ngày tụi đi chơi vui nhất. Tụi định lên xe Ác Long thì:

- Lâm qua đi với Phi Long yk! Lan qua đây, tụi chờ.

Tụi và Lan đều bất ngờ, nhưng rồi 2 đứa ngoan ngoãn làm theo lời Ác Long. Thiện Long về nhà trước, Ác Long chở Lan về nhà...và Tiểu Long đưa tụi vào quán kem hôm trước. Tiểu Long chọn đúng cái chỗ ngồi đó và gọi đúng 2 ly socola, một ly nhiều sữa.

- Ông biết có tội với tụi nên đền bù đúng không? Kaka...Zậy thì phải 2 ly mới đủ á.

- Muốn ăn bao nhiêu cũng được.- Tiểu Long cười buồn.

- Hehe, vậy tụi không khách sáo à nha.

Im lặng một lúc lâu

- Lâm nèk! Sao bà chưa gật đầu với Bảo Long?

- Hả? Gật đầu gì? Ông tỉnh hay mơ zàk
- Bà khờ thiệt hay giả bộ khờ zàk? Bộ bà không biết Bảo Long thích bà sao?
- Gì cơ? Thích tuj á?

Tuj há hốc,...hình như cái câu này tuj đã từng nghe Thiện Long nói một lần thì phải

- Bảo Long thích bà lắm đó, vì bà nó thay đổi rất nhiều, và tuj tin chắc nó sẽ đem lại hạnh phúc cho bà. Thật đó.- Tiểu Long nhấn mạnh nhưng vẫn giữ vẻ mặt buồn rười...
- Ông khùng quá....không ăn kem tuj ăn hết bây giờ...

Tuj đánh trống lảng rồi cười xuề xòa. Thật ra lúc đó tâm trạng tuj rối bời...và cũng không biết phải nói gì. Tuj không còn tâm trí ăn kem nữa, chỉ mút vài miếng chứ đừng nói đến 2 ly.

...Tuj đòi về, Tiểu Long đồng ý...Thằng ấy không chở tuj về đến tận nhà mà dừng lại ở đầu đường, khi tuj xuống xe đi bộ lững thững được vài bước thì Tiểu Long kéo tay tuj, ôm tuj vào lòng...siết tay thật chặt làm tuj khó thở. Nhưng tuj không vội đẩy ra. Tiểu Long lạ lắm. Tuj cảm giác được nỗi buồn nặng nề của nó...Khoảng 3 phút, nó đẩy tuj ra, cốc đầu một cái rồi bảo tuj về. Thụy Lâm tí tí không biết trở nên nhỏ bé tự bao giờ. Tuj đứng nhìn Tiểu Long đạp xe đi cho đến khi bóng nó khuất hẳn trong dòng xe cộ tấp nập rồi mới về...

10. Chương 10

Tối nhà tuj mệt lả...một phần vì đi chơi cả ngày, phần vì những chuyện lạ lùng của hôm nay. Online, nói chuyện với gia đình một lúc thì tuj off. Tự nhiên thấy trong lòng không được thoải mái lắm, theo thói quen lúc còn ở nhà, tuj lên sân thượng. Đây là lần đầu tiên tuj lên sân thượng nhà Ác Long. Rộng rãi và mát lắm, ở đây có thể nhìn được toàn cảnh thành phố về đêm. Bên kia có bày một cái bàn, bên cạnh là cái ghế bành bằng mây êm ái. Chắc là có ai đó cũng thường xuyên lên đây. Tuj chợt nhớ đến cái đêm ở nhà tuj trước ngày Ác Long về lại thành phố...rồi tự nhiên tuj ngược nhìn ngôi sao sáng ở đằng xa. Bất giác tuj khẽ gật đầu, rồi đưa tay vẫy chào.

- Cháu chào bác ạ! Chắc là bác không biết cháu, nhưng cháu đã nhìn thấy Bảo Long nói chuyện với bác một lần rồi ạ. Cháu là...

- Mẹ tuj biết Lâm rồi.

Ác Long lên tiếng, tay đặt ly cacao lên bàn rồi ngồi xuống cạnh tuj.

- Uống đi cho đỡ lạnh...- Ác Long giục.
- Uhm...- Tuj áp ly cacao vào mặt, ầm ập.- À, sao mẹ ông biết tuj?
- Đơn giản thôi mà...Tuj hay kể mẹ nghe về người con gái tuj thích...là Lâm đó. Vậy nên...mẹ tuj biết Lâm là một điều vô cùng tự nhiên mà.

Cuối cùng thì hẳn cũng đã nói ra cái điều mà Thiện Long và Tiểu Long đã từng nói. Tuj tỏ ra không bất ngờ và khẽ thở phào. Tự nhiên có cái cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ.

- Sao Lâm không phản ứng?
- Phản ứng sao giờ? Cái này tuj biết rồi...Phi Long với lại Gia Long...
- Uhm, tuj nó nói Lâm nghe rồi...tuj quên
- Sao ông thích tuj?
- Không sao cả....Tại tuj thích thôi.
- Uhm...

- Từ ngày mẹ tuj mất thì tuj đã không biết đến 2 từ “ GIA ĐÌNH”, cho đến khi gặp Lâm và gia đình Lâm thì tuj lại khao khát cái cảm giác có gia đình. Sau khi mẹ tuj mất thì ba tuj dẫn mẹ con Gia Long về nhà.

Lúc ấy tuj mới biết..ngoài tuj và mẹ, thì ba còn có một gia đình khác...ở ngoài. Có lẽ mẹ tuj cũng biết điều đó, nhưng bà đã chôn chặt nó vào cõi lòng cho đến khi nhắm mắt xuôi tay...Lúc ấy tuj chỉ 8 tuổi thôi. Thành Gia Long khác với mẹ nó, nó luôn quan tâm tuj nhưng không hiểu vì sao tuj không thể chấp nhận nó được. Còn người mà tuj gọi là ba thì cả năm tuj chỉ gặp ông ấy được vài ngày...không giống như gia đình Lâm. Tuj tuj là người lạ nhưng ai nấy đều rất quan tâm và yêu thương tuj...Cảm giác ấm áp đó sẽ không bao giờ tìm thấy được ở nhà tuj đâu...

Lần này không đợi Ác Long nắm tay tuj, tự nhiên tuj ôm chặt lấy Ác Long mà khóc...Tuj ôm thật siết, như để cố lấp đầy khoảng trống trong cõi lòng của...Bảo Long.

- An tâm đi, có Thụy Lâm tỉ tỉ ở đây mà, Thụy Lâm tỉ tỉ với ba mẹ tỉ, với nhock Dương, bà ngoại và cả Gia Long nữa sẽ mãi bên cạnh Ác Long...Đừng buồn nữa nha! Hứa với tỉ nha...

Ác Long đưa tay ôm chặt tuj như sợ rằng tuj sẽ tan biến. Vai tuj ướt đầm những giọt nước mắt nóng hổi...hạnh phúc của Ác Long.

Tuj và Ác Long, 2 đứa cùng ngồi trên chiếc ghế bành...bên cạnh 2 ly cacao bốc khói...các ngón tay đan vào nhau. Ác Long tặng tuj chiếc lắc tay có hình những ngôi sao nhỏ...bảo tuj phải giữ cho cẩn thận vào vì đó là chiếc duy nhất, Ác Long thiết kế riêng cho tuj...nếu mất thì tuj sẽ biết tay thằng ấy...

.Vây là 2 đứa tuj thành cặp. Tạm gác chuyện tình cảm qua một bên. Cả tuj, lan và 2 Long tập trung tư tưởng cho kỳ thi.

...Ngày thi đầu tiên, tuj dậy thật sớm, soạn lại thẻ dự thi, bút, giấy v.v. Hôm nay thi toán. Hix đó là môn học đại kị của tuj. Nhưng mà phải cố gắng. Tuj khế lúc lắc cánh tay cho những ngôi sao nhỏ trên chiếc lắc va vào nhau kêu leng keng. Bảo Long gọi tuj xuống ăn sáng...và điều đặc biệt là bữa sáng do chính tay hắn chuẩn bị...hjhjhj.

- Cả 3 chúng ta cùng cố lên nha!!!!Cố lên cố lên!!!- Tuj đưa tay hùng hổ- Làm theo tuj yk!!Nhanh đi mà!!!

- Uhm! Cố lên- 2 Long nhăn mặt, tỏ vẻ bị gượng ép.

Tuj cảm thấy vững vàng về tin thần...hjhjhj. Chẳng những có gia đình bạn bè ủng hộ, bên cạnh tuj lúc này còn có Bảo Long kia mà. Vì vậy tuj vượt quá chương ngại môn toán tương đối dễ dàng. Thật lòng thì tuj không hề lo cho 2 Long, bởi vì các cậu ấy học cực kỳ xuất sắc. Chẳng những môn toán và hình như là hầu hết các môn.

...Ngày thứ 2 thi Văn, ngày thứ 3 thi Anh Văn...Đều là môn sở trường của tuj. Cộng thêm việc được luyện thi ở trung tâm và phụ đạo ở nhà nên tuj chẳng khó khăn lắm để vượt qua.

3 ngày thi trôi qua khá nhanh chóng nhưng cũng vô cùng căng thẳng. Xuống cổng trường thi, tuj đã thấy Lan và 3 Long đợi sẵn. Bảo Long vẫy tay gọi tuj. Cả bọn ghé qua nhà hàng, ăn mừng đại công cáo thành. Nhân dịp này Bảo Long công bố chuyện tuj và cậu ấy chính thức hẹn hò. Mọi người vỗ tay rần rần...ngại chết được. Nhưng cũng rất vui.

...Vui vẽ xong thì tuj với 2 Long về nhà...

...Tối...sân thượng- có lẽ sân thượng là thế giới riêng của 2 đứa tuj...

- Mai họ về.- Bảo Long thì thầm

- Ai?

- Ông ấy, người mà Long gọi là ba.- Bảo Long hướng đôi mắt buồn xa xăm về phía ngôi sao sáng.

- Sao lại buồn? Nên vui chứ.

- Uhm....Nên vui mới đúng.

Tuj choàng tay lên vai Bảo Long- nhẹ nhàng nghiêng má đầu của mình lên bờ vai ấy...Nơi đó đã trở nên quen thuộc với tuj...tự bao giờ cũng không rõ. Tuj đã yêu Bảo Long...yêu cả đôi mắt buồn có hàng mi dài của cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên- vậy mà đến tận bây giờ mới biết.

...Sáng, tuj lôi kéo Bảo Long dậy thật sớm để đi chợ. Cốt là để chuẩn bị một bữa tiệc gia đình thật âm cúng...để đón ba của 2 Long. Tuj muốn người tuj yêu được hạnh phúc...giống tuj.

Chuẩn bị đâu vào đấy thì chuông cổng vang lên. Bà nội ra mở cổng...tuj và cả 2 Long nép sau cánh cửa...hồi hợp chờ đợi...Và khi cánh cửa mở ra thì...bùm....keo trên tay tuj và cả 2Long bắn ra tung toé...

- Tèn...tén....ten....Chào đón ba mẹ về nhà- Gia Long cười tí mắt.

Tuj đẩy nhẹ Bảo Long

- Ba...Dì mới về...

Người phụ nữ nhìn trẻ và sang trọng ôm lấy Gia Long, còn người đàn ông độ tuổi ba tuj thì đặt nhẹ bàn tay lên vai của...Gia Long. Họ không để ý đến sự tồn tại của Bảo Long. Đi cùng họ là một cô gái trẻ tuổi tuj, xinh đẹp và quý phái...Người đàn ông nhìn tuj bằng ánh mắt khó chịu:

- Ai bày ra cái trò trẻ con này vậy?- Ba Long chau mày, hằn giọng.

Tuj rụt rè bước ra

- Dạ thưa bác...là...là cháu ạ! Cháu...

- Cô là ai? Ở đây tới lượt cô lên tiếng hả?- Ba Long cắt lời tuj

- Cô ấy là Thụy Lâm, là bạn gái....

- Bảo Long, con có còn nhớ Tiểu Ngọc không? Con gái bác Hải bên Anh Quốc...Lần này nó về cùng ba...và dì con, cốt là để thăm con đây. Sang chào một tiếng đi nào.

Ba Long đẩy phát tuj sang một bên, họ muốn dành một không gian riêng cho gia đình họ...đến đâu không tới lượt người đứng như tuj... Tuj lặng lẽ lên phòng...Bảo Long định chạy theo nhưng bị đứa con gái ấy giữ lại

- Bảo Long, lâu lắm rồi em mới được gặp anh. Hjhj. Anh khác trước nhiều quá.

Tuj ngoảnh đầu nhìn lại thấy đứa con gái đang nắm lấy tay Bảo Long- người yêu tuj. Hjx. Họ có một bữa tiệc đoàn tụ, tuj thì ăn cùng với nội ở trong bếp...Tự nhiên tuj có cảm giác mình là kẻ thừa trong ngôi nhà này...

...Sân thượng....đêm vắng sao và cũng không có cả cacao. Con người ấy...lạnh lùng đến lạ

- Lâm muốn sang ở cùng với Phi Long, cho đến ngày về lại ngoài ấy.

- Uhm...Vậy cũng được.- Nói rồi Bảo Long bỏ đi.

...Bảo Long không hề có ý giữ tuj ở lại...Hix...Tuj có cảm giác mọi chuyện đang trở nên tồi tệ. Tuj trở về phòng, thu xếp đồ đạc. Vô tình làm rơi ra cuốn album chụp hình hôm đi chơi ở Đầm Sen...Vui vẻ là thế...tất cả đâu phải là giấc mơ. Tuj lắc tay...những ngôi sao va vào nhau leng keng. Tay tuj sờ nhẹ lên tất cả mọi thứ trong phòng...những thứ này...dù không phải của tuj...nhưng không biết tự bao giờ nó đã trở nên thân thuộc...Dọn dẹp xong xuôi, tuj ngã lưng trên chiếc giường trải ga màu trắng êm ái...khẽ nhắm mắt...chiêm vào giấc ngủ...Có thứ gì đó làm ướt đầm chiếc gối tuj đang nằm...

...Tuj dậy sớm...hình như đó là thói quen tốt mà ba đã dạy tuj. Đeo balô lên vai, tuj kéo nhẹ chiếc vali. Định gõ cửa phòng Bảo Long nói lời chào tạm biệt, tuj khựng lại...

- Anh Bảo Long, lát nữa đưa em dạo Sài Gòn nha! Mua ít đồ...à anh mua thêm áo ấm...bên ấy lạnh lắm á.

Là giọng Tiểu Ngọc, cô gái ấy đang ở trong phòng của Bảo Long, từ rất sớm...hay là tối qua...Tuj mím chặt môi quay đi...cố kìm nén không để mình rơi nước mắt...Bỗng cửa phòng Bảo Long mở toang...

- Thụy Lâm, Lâm đi đâu thế- Tiểu Ngọc gọi tuj

Tuj luống cuống quay lại, đứa con gái đang khoác lấy tay Bảo Long- người yêu tuj.

- À...ờ...tuj về nhà...- rồi tuj quay sang Bảo Long- Tuj đi..nha!

Long chỉ gật đầu, cùng với sự im lặng lạnh lùng như tối qua. Có cảm giác con người ấy đã thay đổi hoàn toàn...

- Cảm ơn Lâm nha! Cảm ơn Lâm đã cứu sống anh Bảo Long. À, sắp tới anh Bảo Long cùng Ngọc về Anh Quốc...có mở tiệc chia tay, Lâm ghé chơi nha!!!

- Sao...đi...đi...Anh à? Ủ, tuj sẽ sắp xếp...tạm...tạm biệt...

Tuj chẳng còn biết gì nữa cả...Chỉ biết quay đầu cắm cổ mà chạy...Tuj như không thể nào thở được nữa...Cố chạy để vượt khỏi cái mê cung...cái nơi mà người ấy đã cố công dẫn tuj vào...mặc cho Gia Long và bà nội gọi lại...tuj vẫn cố chạy. Chạy để người ta không nhìn thấy...Thụy Lâm tử đang khóc.

Tuj té ngã trước cửa nhà trọ của Tiểu Long...nhìn thấy tuj thất sắc Tiểu Long ôm vội tuj vào lòng...Tuj thật sự không còn biết gì nữa...cũng không còn khóc được nữa...khuôn mặt đỏ dần trắng bệch ra...Tiểu Long bế tuj đặt lên giường...rồi đem đồ đạc của tuj vào nhà...Thằng bạn thân không hề hỏi tuj câu nào...Chỉ im lặng nhìn tuj...xót xa rồi quay mặt định bước đi, tuj kịp níu lại

- Đừng đi ông Long...Đừng bỏ tuj mà...

- Không...tuj đâu có bỏ bà...

- Đừng đi...đừng đi...tuj muốn về nhà...muốn về với ngoại, với ba mẹ...với thằng Dương...Ông đưa tuj về nha...về nha ông...về...

- Ủ...tuj đưa bà về...mình không ở lại nơi này nữa.

Tiểu Long lấy trong túi ra chiếc khăn quen thuộc, lau khô nước mắt của tuj...rồi ngồi đó...cạnh tuj...Tuj ngồi đó...im lặng...và một lần...rồi thiếp đi trên bờ vai Tiểu Long...

Tuj sốt nặng mấy ngày liền...nên chưa thể về được. Không biết là mê hay tỉnh tuj có cảm giác Bảo Long ngồi cạnh túc trực bên tuj. Có cảm giác con người ấy nắm lấy tay tuj và nhìn tuj bằng đôi mắt buồn xa xăm...Có lẽ là do tuj mê sảng...bởi vì khi tuj hoàn toàn bình phục thì bên cạnh tuj chỉ có mỗi Tiểu Long. Vài ngày sau khi tuj khỏe lại thì tuj về nhà với Tiểu Long.

...Ngồi trên xe...khung cảnh miền biển quê tuj dần hiện lên qua ô cửa sổ.

- Sắp tới nhà rồi...hjhjhj...tuj mong quá ông uj!!!

- Ủ, mai đi tmá biển há! Lâu rồi không được tắm biển.

- Hoan hô! Tán thành 100% luôn. À, lát về thế nào mẹ cũng nấu đồ ăn linh kinh, ông với dì Hảo và bé Nhiễm sang chơi nha! Are you ok?

- Ok luôn hjhjhj

Tuj cười tí mắt...hi vọng những nụ cười cùng với sự bình yên của biển và hơi ấm gia đình sẽ khóa lấp được khoảng trống lạnh lẽo trong cõi lòng tuj...

- Alô alô...Chim sẽ gọi đại bàng...nghe rõ trả lời. Over

- Nghe rõ trả lời Over.- Nhock Dương đáp lại lời tuj

Thằng nhỏ nhảy cồm lên reo hò khi nhìn thấy tuj. Ngoại, ba, mẹ vội vã chạy ra đón tuj...

- Chị 2 về...olé olé ôlê....2 về còn anh Bảo Long đâu?

Câu hỏi vô tư của thằng Dương làm tim tuj đau nhói...giờ này chắc là con người đó đang rất vui vẻ. Mẹ tuj bảo thằng Dương im mồm...Tuj cười xuê xoa

- Con có sao đâu...mạnh khỏe nè! Khỏe như ngoại vậy á. Há ngoại há! Con nhớ ngoại quá à! Hjhjhj

- Mồ tổ tía mày....ngoại cũng nhớ mày. Từ này tao cấm...anh em nhà giàu đó bước chân vô cái nhà này...Vô là tao chém...

- Trời ạ, ngoại con dữ quá...Hjhjhj. Đa tạ các hạ....hjhjhj

Tiếng cười giòn tan của tuj phần nào làm gia đình cảm thấy an tâm. Ba nhìn tuj âm áp...ba bảo tuj phải mạnh mẽ lên...Đương nhiên là con gái ngoan phải nghe lời ba chứ.

11. Chương 11

Bữa cơm gia đình ấm áp...có cả Di Hảo, bé Nhiễm và Tiểu Long nữa. Tuj quyết tâm quay lại với nhịp sống của mình...và tuj vẫn là Thụy Lâm tí tởm...vô tư...vui vẻ

Hôm sau tuj cùng Tiểu Long ra biển...

- Sao không rủ Lan về cùng?

- Đi rồi!

- Đi đâu?

- Đi nước ngoài...Tuj với bà giống nhau mà...hjhj

Vậy đó...những người giàu đều lủ lượt đi nước ngoài...Vậy là tuj với Tiểu Long là 2 người đồng cảnh ngộ...hjhj. Không có thì tuj và Tiểu Long vẫn phải sống cho tốt chứ...không lẽ lại chết sao?

...Nói là nói vậy chứ chưa hẳn tuj và thằng Tiểu Long giống nhau...ừ thì là như vậy mà... Tuj quay trở về với cuộc sống bình yên vốn có của mình...Rốt cuộc thì cũng có kết quả đại học...tuj đậu với số điểm tương đối cao...hjhjhj. Cả nhà ai cũng mừng rơn, mẹ tuj làm một bữa tiệc linh đình để chúc mừng tuj. Vậy là tuj lại phải chuẩn bị trở vào thành phố để tiếp tục học. Nhưng mà lần này...tuj không ở trong ngôi nhà sang trọng kia như trước đây tuj và...đã tưởng tượng.

...Ở nhà được vài tuần, tuj với thằng Tiểu Long lại khăn gói trở vào thành phố. Vì đi cùng với Tiểu Long nên ba tuj cũng an tâm. Tuj ở cùng phòng trọ với Tiểu Long. Tuy hơi nhỏ nhưng cũng khá yên tĩnh.

Tuj cầm chiếc hộp, ở trong đó có chiếc laptop màu trắng nhỏ xíu xinh xinh, chiếc điện thoại nokia E71 và cả chiếc lắc tay có những ngôi sao nhỏ...đứng trước cánh cổng to và cao vợi vợi. Ừ...có lẽ chính cánh cổng này là ranh giới...ranh giới giữa tầng lớp quý tộc với hạn thường dân như tuj. Hít một hơi thật sâu, tuj đưa tay bấm chuông...Bà nội mở chạy ra mở cổng...nhìn thấy tuj bà nội mừng mừng tủi tủi

- Lâm hả con...sao không về chơi...không về thăm nội thăm 2 cậu. Cậu Bảo Long...

- Nội...con nhớ nội lắm. Hix...Khi nào có dịp con mời nội sang chỗ con chơi.

- Cậu Bảo Long cậu ấy...

- Nội ơi...con đến đây không phải tìm cậu ấy...À bà nội, con thi đậu đại học rồi đó nội...hjhj...con nhờ nội gửi trả cái này lại cho Bảo Long...cậu ấy sắp đi nước ngoài rồi...những cái này con mượn cũng lâu rồi...hjhjhj. Nội ơi, cũng trẻ rồi, chào nội con về...

Tuj cố nói thật nhanh giống như đã học thuộc cái kịch bản...chào nội xong tuj quay đầu bước đi thì...

- Thụy Lâm, hjhjhj, mới tới hả? Sao không vào nhà chơi- Tiểu Ngọc gọi với...

- Tuj...tuj..à...

- Vào nhà đi...

- Thôi...không cần đâu...tuj đến thăm nội...bây giờ phải về.

- Uhm...vậy cũng được. À, tuần sau là bọn mình về nước rồi, Thứ 7 có mở party, Lâm đến chơi nha

- À...ờ...để Lâm sắp xếp...

- Không...Lâm phải hứa kia!

- Lâm...ừ...cũng được.

Tuj ỉu xiu, chào tạm biệt rồi bước đi...trái tim một lần nữa rạn nứt...Điều này tuj đã biết trước rồi kia mà. Sao lại đau như thế. Về tới phòng trọ, Tiểu Long nấu sẵn tô mì. Tuj ngồi xuống xơi tái tô mì với thằng bạn

thân...Bây giờ bên cạnh tuj chỉ còn mỗi thằng bạn thân này thôi...Điện thoại của Tiểu Long đổ chuông...nó ra ngoài nghe điện thoại một lúc sau thì quay lại đưa điện thoại cho tuj. Uhm...nhỏ Lan muốn nói chuyện với tuj...lâu rồi cũng không liên lạc với Lan nên tuj mừng rớt rít.

- Alo Lan hả? Sao bà đi mà không nói tuj tiếng nào hết zạ? Thấy ghét.

- Hì, Thụy Lâm đừng ghét tuj mà. Tuj đi vì có lý do riêng- Nhỏ Lan vẫn luôn có cá giọng điệu dằn ầm áp.

- Lý do gì thì cũng phải nói với tuj chứ.

- Tại vì Lâm với Bảo Long chia tay đấy!!!!

- Sao cơ? Sao tại lý do đó.

-Thì từ trước tới giờ, Phi Long chỉ thích Lâm thôi....ngốc ả! Cậu ấy quen Lan là để Lâm được tự nhiên quen với Bảo Long. Vì cậu ấy nghĩ Bảo Long sẽ chăm sóc tốt cho Lâm...

- Lâm...

Tuj chỉ còn biết im lặng trước những câu nói tưởng chừng như rất bình thường của nhỏ bạn thân. Cúp máy...tuj rề rà quay trở lại phòng trọ...nhìn thằng bạn thân tự nhiên tuj thấy e ngại. Những điều mà Lan nói...nó không làm tuj cảm thấy vui, trái lại còn là một cảm giác tệ hại...

...Buổi học đầu tiên ở trường Đại học văn hóa Thành phố Hồ Chí Minh...Tuj cố nhìn thật kỹ...đúng là...

- Những thứ tuj đã cho đi sẽ không nhận lại...không thích thì vứt đi- Ác Long vừa nói, vừa quăng cái hộp trước mặt tuj.

- Thái độ gì vậy hả? Đừng có nói chuyện với tuj bằng cái giọng điệu đó...không đủ tư cách đâu. Tránh ra đi...- Tuj trút hết bao nhiêu bực tức vào từng câu, từng chữ của mình rồi đẩy mạnh thẳng Tiểu Long để mở đường đi ỳnh.

Điều mà tuj cảm thấy khó hiểu là tại sao thằng Ác Long lại có mặt trong lớp của tuj. Chẳng phải là đi nước ngoài hay sao/. Mặc kệ, dù sao thì thằng ấy cũng chẳng còn liên quan gì đến tuj nữa. Tuj cứu mạng nó còn nó thì trả ơn bằng cách cho tuj ở nhờ và giúp đỡ tuj trong suốt khoảng thời gian thi Đại học. Vậy là huề vốn. Hức.

Kết thúc buổi học đầu tiên, tuj tranh thủ về nhà...tuj còn phải tìm công việc làm thêm để phụ tiền với Tiểu Long. Đến đầu ngõ, tuj thấy chiếc xe moto màu đen đậu ở ngoài ngõ...Thằng Ác Long đang ở nhà tuj...đáng ghét. Tuj đi xông xông vào nhà nhưng bị cuộc đối thoại giữa 2 Long chặn lại ở ngoài cửa.

- Mày tha cho Lâm đi...bấy nhiêu là quá đủ rồi.- Là Tiểu Long

- Sao cơ? Mày điên rồi à?

- Nếu mày đã quyết định đi Anh rồi thì đừng thay đổi nữa. Mỗi một sự thay đổi của mày là một lần trái tim Thụy Lâm tan vỡ. Mày có biết không?

- Tao...

- Tao đã sai lầm khi lần ấy chấp nhận trao cô ấy ày. Bây giờ thì mày không có cái quyền giành lại cô ấy khi mày đã bỏ rơi cô ấy...

- Mày không hiểu gì hết...tao...

- 2 người im đi...Tuj phùng mang...rõ ràng tuj đang bị ăn hiếp kia mà- Tuj không cần ai thương hại hết á. Tuj cũng không phải món hàng mà ai muốn lấy thì lấy, muốn nhường thì nhường...- rồi tuj quay qua thằng Ác Long- Ông về đi, thứ 7 tuj và Tiểu Long sẽ đến dự party, ông hãy về...với Tiểu Ngọc...đừng làm cô ấy phải khóc.

Vậy là thằng Ác Long im lặng, quay đi. Nó không quên để lại cho tuj một ánh mắt buồn xa xăm...ánh mắt ấy có bao nhiêu chuyện còn ẩn chứa mà nó chưa diễn đạt được thành lời. Chiếc xe hụ ga thật lớn xa dần rồi tắt lịm...Tuj đỡ đầu gối xuống ghế, rót ly nước uống để cố trấn tĩnh mình....

- Thụy Lâm...tuj- Tiểu Long ập ứng.

- Ông đừng nói gì nữa...Lan nó thương ông lắm...chỉ cần ông nói một tiếng nó sẽ về ngay. Tuj mãi mãi xem ông là thẳng bạn thân...tuj sẽ mãi bước cùng ông với tư cách là một người bạn. ông hiểu chứ?>

Tuj đã giải quyết mọi việc một cách gọn gàng. Và những ngày tiếp theo trở lại bình thường...

...Thứ 7, tuj diện quần jean, áo sơ mi (phong cách bình thường của tuj). Thằng Tiểu Long chở tuj đến nhà Ác Long. Trước đó có ghé qua cửa hàng lưu niệm mua ít quà. Tuj đã sẵn sàng tiến...người ấy đi nước ngoài. Sau khi tuj bấm chuông thì Thiện Long mở cổng, Thiện Long cười tí mắt với tuj...rồi vừa ra hiệu cho Phi Long dắt xe vào, vừa nắm tay tuj kéo đi...Có rất nhiều người...đông đến nỗi, tuj chỉ như một cây cỏ đại lạc vào giữa rừng hoa thơm cỏ quý. Tuj nhâm nhi li kooctai Thiện Long đưa rồi lững thững bước...cũng không xác định được là mình đi đâu. Tuj giật mình phát hiện điểm dừng của mình là...sân thượng. Trên chiếc ghế bành bằng mây kia...một dáng người quen thuộc trong tay cầm li cacao bên cạnh chiếc bàn có thêm một li cacao khác đang bốc khói...không hiểu vì lý do gì...nước mắt tuj lại rơi...Quệt nước mắt tuj quay nhanh đi, thật khẽ để người ấy không phát hiện sự tồn tại của mình. Tuj lại ngồi trên ghế sofa...nhâm nhi ly kooctai. Hix. Khoảng 15' sau thì 2 nhân vật chính xuất hiện tuyên bố lý do bữa tiệc. Chiều mai, họ lên máy bay...vậy là kết thúc những chuỗi ngày buồn bã...với những kỉ niệm...và...Sau phần đó thì tuj than mệt và Tiểu Long đưa tuj về. Thế nhưng khi ra khỏi cổng thì tuj lại muốn đi ăn kem. Thằng Tiểu Long chiều ý...tuj ngồi xơi tái gần 3 ly kem trước cái nhìn không hiểu mang ẩn ý gì nữa của thằng Tiểu Long...có một chút bất ngờ xen lẫn một chút xót xa.

...Về nhà trọ, tuj tắm rửa thay đồ xong là leo lên giường trùm mền...tuj ước gì mình có thể khóc òa lên như trước để những buồn tủi ảm ức trong lòng trôi đi theo dòng nước mắt nhưng mà...

"Chị Lâm ơi...có thoại kìa...heo không đòi ăn cơm..." Tiếng chuông điện thoại quen thuộc ở đâu vẳng bên tai. Không phải tuj đã trả lại cho Ác Long rồi sao...? Tuj lần theo tiếng chuông mở tủ, thì thấy chiếc hộp ấy...Lấy điện thoại ra.... "Thiện Long is calling", tuj ấn phím xanh...

Con nhất định không đi..ba muốn đi thì ba cứ đi đi.- Tiếng của Ác Long kia mà.

- Mày nói cái gì vậy hả? Đây không phải là chuyện đùa.

- Con đã mất cô ấy rồi ba có biết không? Vì sợ ba làm hại cô ấy, con đã phải nói ra những điều không đúng với trái tim mình....và đã làm cô ấy phải tổn thương...bây giờ con chỉ muốn ở lại để mỗi ngày được đứng ở đằng xa nhìn cô ấy thôi mà...

- Tao đã nói rồi, chiều mai phải lên máy bay sang Anh với Tiểu Ngọc, nếu không con bé đó sẽ không yên với tao đâu.

- Ba...muốn ép con vào chỗ chết đúng không....đúng thật thế không? Được rồi, con sẽ đi...đi để vừa lòng ba....

- Alo, alo....Thụy Lâm...còn đó không zậy?- Là Thiện Long

- Tuj...còn ở đây nàk.

- Lâm nghe rõ hết rồi đúng không?

- Không tuj không nghe gì hết á....tút tut....

Tuj khóa máy, leo lên giường trùm mền, nhắm mắt lại...cố gắng ngủ. Nhưng mà những lời của Ác Long vẫn còn văng bên tai tuj...rõ ràng... "Bấy nhiêu là đủ rồi...cảm ơn cậu..."

12. Chương 12

Hôm nay, cậu ấy lên máy bay, tuj đạp xe trên đường...chủ yếu là vì tuj đã tìm được công việc làm thêm ở quán ăn nhanh và chiều nay sẽ là buổi làm việc đầu tiên. Từ nay, buổi sáng đi học ở trường, còn chiều thì đi làm thêm. Sau những ngày dong ruổi cùng tuj thì Tiểu Long cũng phải quay trở về với công việc của nó. Tuj ổn...nhất định sẽ ổn. Tuj đã nói như vậy với Tiểu Long và với chính cả bản thân mình nữa. Tiếp tục cuộc sống chứ, cuộc sống không có Bảo Long, Gia Long, không có cacao nóng và...những nỗi buồn.

Được chị quản lý hướng dẫn tận tình nên tuj hoàn toàn hiểu rõ công việc mình phải làm, thay bộ váy đồng phục màu trắng đen xinh xinh...nhìn vào gương tuj thấy mình như một tiểu công chúa...thích thật đấy chứ.

Công việc phục vụ không phải là quá khó nhưng nó đòi hỏi sự dẻo dai...hjhj...mà dẻo dai đó là bản chất của Thụy Lâm tí kia mà. Buổi làm việc đầu tiên khá suôn sẻ. Vậy là ok rồi...tụi phấn khích chạy nhanh về nhà khoe với Tiểu Long và không quên ghé mua cho nó cái gì đó bổ bụng.

....Về đến nhà, chiếc xe novo màu trắng nắm đó đợi sẵn...tại sao cứ khuấy động vùng biển bình yên của tụi mãi không biết. Tụi vào nhà...chưa kịp nói lời nào thì Thiện Long nắm tay tụi nhanh như chớp...kéo đi. Theo sau là Tiểu Long. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng rõ ràng là tụi đang bị cuốn theo cơn đại hồng thủy.

- Nhanh đi Thụy Lâm!

- Tụi không hiểu gì cả? Đi đâu kia chứ?

- Nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu?

- Sao? Gì mà không kịp?

- Đến rồi sẽ biết.

....Bệnh viện thành phố...sao lại đến đây? Kia, nhỏ Lan về bao giờ vậy? Mà sao nó lại có mặt ở đây? Còn Tiểu Ngọc nữa. Không phải giờ này phải ngồi trên máy bay với Ác long về nước sao? Sao lại ngồi đó khóc...nhìn thấy tụi nó còn khóc nhiều hơn nữa

- Thụy Lâm cuối cùng cũng đến rồi hả?

- Có...có chuyện gì vậy hả? Sao giờ này còn ở đây? Bảo Long đâu? Bảo Long đâu rồi hả?- Im lặng- Tụi hỏi mọi người Bảo Long đâu? Sao không ai nói gì hết vậy, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Có ai nói cho tụi biết không hả?

Mọi người vẫn im lặng trước sự gào thét bất lực của tụi. Mãi đến khi nước mắt bắt đầu rơi xuống thì nhỏ Lan mới giơ tay chỉ vào căn phòng kính...bên trong có một người đang nắm đó...băng bó kín...

- Ai thế hả? Ai đang nắm trong đó thế hả? Không phải đâu.

- Anh Bảo Long bị tai nạn xe lúc cố đuổi theo một cô gái mà anh ấy tưởng là Thụy Lâm.

- Tiểu Ngọc nói dối...đừng nói dối như vậy mà...còn rỗng hung ác đó đang rất khỏe mạnh ở Anh kia. Cậu ấy đang vừa đáp máy bay kia...Tiểu Ngọc, sao còn ở đây? Mau...mau lên máy bay đi chứ...đừng để cậu ấy phải đợi...đừng...

- Bình tĩnh lại Thụy Lâm....đó là thật...là sự thật đó- Tiểu Long hét lớn, cảm giác bất lực tràn ngập khắp cơ thể tụi, len lỏi vào trái tim tụi.

Có cảm giác bàn chân không còn tí sức lực nào nữa....tụi bắt giác lê từng bước thật nhẹ như người vô hồn...tự nhiên tụi muốn được ở cạnh cậu ấy quá...sao lúc đó tụi đã không cố giữ cậu ấy ở lại. Ác Long nắm im...trên người bị băng kín...chỉ còn ở đó mỗi đôi mắt buồn xa xăm với hàn mi cong đang khép chặt...

- Bảo Long ơi, Bảo Long...! Tỉ kêu mày thức dậy nè...có nghe không hả? Thức dậy mau lên...không tỉ đánh chết bây giờ...Long phải dậy đi chứ? Chẳng phải Long nói sẽ bảo vệ tụi hay sao? Tụi muốn uống cacao nóng lắm...dậy đi uống với tụi đi mà....Sao cứ nằm ở đây hoài vậy chứ...Long phải tỉnh dậy đi chứ...Long đi nước ngoài cũng không sao. Tụi sẽ chờ Long về, chờ Long về để nói với Long rằng...tụi yêu Long nhiều lắm....tụi không sợ ba Long nữa, ở bên Long tụi thật sự rất hạnh phúc...thật sự rất bình yên và vui vẻ. Minh đi Đầm Sen chơi nữa nha...vô lâu dài kinh dị nữa nha....hay là Long sợ? Con trai mà chết nhất vậy sao?...

- Thụy Lâm khờ...tụi chết nhất bao giờ? Đi thì đi nè

Thằng Ác Long bật dậy, ngồi trên giường, tháo hết băng trên người....cười khoái chí.

- Nóng thiệt á....mà Lâm nhớ những gì đã nói nha....kaka. Còn mấy người nữa...còn đứng ngoài đó làm gì không biết?

Gì thế này? Thằng Ác Long hoàn toàn không bị trầy xước dấu chỉ là một ít 'da'...Lan tay trong tay với Tiểu Long còn Thiện Long thì khoát vai Tiểu Ngọc...bọn họ cùng bước vào. Chuyện quái gì thế này.

- Chúc mừng hạnh phúc....zek- Cả đám bọn họ la ó om sòm...

Rồi Ác Long nắm tay tuj giật mạnh...kéo tuj ngồi xuống bên cạnh cậu ấy...ánh mắt đã không còn buồn xa xăm nữa...mà chan chứa niềm yêu thương xen lẫn hạnh phúc...

....Sân thượng...đêm hạnh phúc....

- Là sao vậy, không hiểu gì hết á?

- Vĩnh biệt những chuỗi ngày buồn bã nhé!!!!

- Là sao? Không hiểu

- Thì màn kịch kết thúc rồi...hạnh phúc sẽ là của 2 ta...,mẹ nhìn thấy rồi đó....

- Kịch gì?

- Ngốc...Tất cả chỉ là màn kịch ngắn thôi....

- Kịch từ lúc nào?

- Từ sau cái hôm biết được Tiểu Long thích Thụy Lâm tử.

- Còn bác trai?

- Chả cấm cản được đâu. Tiểu Ngọc với Gia Long mới là một cặp kìa đấy.....

- Thật chẳng ra làm sao hết...

- Uống cacao nha! Uống cacao cho ấm. Ủa, lác tay đâu....?

- Mất rồi....

- Sao....sao lại mất kia chứ?

- Kịch đấy...ngốc ạ.....

Thêm một ngôi sao nữa sáng lấp lánh...ở gần ngôi sao của mẹ...đó là hạnh phúc của chúng con.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/four-l>